

屍人莊の殺人

ฆาตกร
บ้าน
พัก
คน
ตาย

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

DAIFUKU

ฆาตกร

บ้าน

พัก

คน

ตาย

—
屍

人

荘

の

殺

人

อิมามุระ มาซาฮิโระ เขียน

Kantie JK Takahashi แปล

ฆาตกรบ้านพักคนตาย 屍人荘の殺人

อิมามุระ มาซาฮิโร เขียน
Kantie JK Takahashi แปล

SHIJINSO NO SATSUJIN

Copyright © Imamura Masahiro 2017

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 : ตุลาคม 2561
พิมพ์ครั้งที่ 3 : สิงหาคม 2562
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไคฟูกุ-ลิท
บริษัท ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

อิมามุระ, มาซาฮิโระ.

ฆาตกรบ้านพักคนตาย.-- พิมพ์ครั้งที่ 3.-- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.
300 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทาคาฮาชิ, กานตี เจเค. ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-011-7

ประธานกรรมการบริหาร : จินตนา เถลิงชัยกิจ

กรรมการผู้จัดการ : อลิ้น เถลิงชัยกิจ

ที่ปรึกษา : ลลิตรา วรสุมาวณีย์ นิเวชะระ

บรรณาธิการบริหาร : วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล : วงศ์ศิริ สังขวาลี มียาจิ

บรรณาธิการเล่ม : นันทวัฒน์ สกลกุล

วาดภาพและออกแบบปกฉบับภาษาไทย : Veerapat Pinyovitayawong

ศิลปกรรม : Vinussa

พิสูจน์อักษร : ศิริลักษณ์ เรือนเย็น, กัญจรี ชาญรอบ

ฝ่ายการตลาด : อัครณัฐ ชุมนุช

ฝ่ายขาย : มนัญชชา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์ : สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย : สายส่งสุขภาพใจ บริษัท นึก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระรามที่ 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

เบื้องในโอกาสที่นักเขียนได้รับรางวัล

ก่อนอื่นก็ต้องขอขอบคุณที่มอบรางวัลอายุภาวะ เท็ตสึยะครั้งที่ 27 ให้แก่ผม

ผมมีความฝันตั้งแต่เด็กว่าอยากทำให้คนอื่นสนุกสนานไปกับจินตนาการของตัวเอง แต่ก็ไม่กล้าที่จะทำอะไรสักที ในที่สุดก็มีโอกาสได้ลองเขียนนิยายเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ปกติผมเป็นคนชอบอ่านหนังสือหลากหลายแนว เวลาไปที่ร้านก็มักจะไปยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือแล้วเลือกซื้อเอาปกที่ชอบหรือซื้อเรื่องที่น่าสนใจ

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงต้องบอกกล่าวไว้ก่อนว่าผมเองไม่ได้เป็นแฟนนิยายแนวสืบสวนจริงจังนัก คงจะไม่สามารถยึดดอกพุดได้ว่าเป็นแฟนพันธุ์แท้ขนาดนั้น แต่การที่ผลงานซึ่งเขียนขึ้นมาด้วยใจรักได้รางวัลอันมีเกียรติครั้งนี้ จึงทำให้ผมได้เข้าใจว่างานนิยายสืบสวนแบบแนวทางต้นตำรับนั้นมีความลึกซึ้งและมีความอิสระกว่าที่คิดไว้มาก

วันเวลาที่ผ่านไปทำให้ผมรู้สึกได้ถึงความรักที่มอบต่อรางวัลที่ได้รับเป็นอย่างมาก และจะก้าวต่อไปโดยที่ไม่ลืมความคิดเริ่มแรกที่ว่าอยากทำให้คนอื่นสนุกไปกับจินตนาการของตัวเอง

อิมามุระ มาซาฮิโระ

ผู้เขียน

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกปีวงการหนังสือญี่ปุ่นจะมีการจัดงานมอบรางวัลให้แก่หนังสือประเภทต่างๆ ซึ่งหนังสือที่ได้รับรางวัลก็เหมือนได้รับการการันตีคุณภาพว่าเป็นหนังสือที่ไม่ควรพลาด ยิ่งได้รับหลายรางวัลก็แสดงว่าหนังสือเล่มนั้นดีจริง ถ้ามีหนังสือจากนักเขียนหน้าใหม่ที่เขียนหนังสือเล่มแรกแล้วได้รับรางวัลชนะเลิศถึง 2 รางวัลและได้รับคำชมมากมายละ แสดงว่าหนังสือเล่มนั้นต้องพิเศษ ไม่ควรพลาดเป็นอย่างยิ่งใช่ไหม

อิามูระ มาซาฮิระ เป็นนักเขียนหน้าใหม่ที่เปิดตัวผลงานเล่มแรกด้วยนิยายแนวฆาตกรรมสืบสวนที่ชื่อว่า “ฆาตกรบ้านพักคนตาย” และด้วยหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะทำให้เขาได้รับรางวัลอันทรงเกียรติอย่างรางวัล Ayukawa Tetsuya (อายุคาเวะ เท็ตสึยะ) ครั้งที่ 27 แล้ว ยังได้รับรางวัลและเกียรติยศมากมาย!!!

ด้วยการนำโครงเรื่องตามสไตล์นิยายสืบสวนแบบดั้งเดิมที่มีทั้ง Whydunit (ฆ่าทำไม) Whodunit (ใครฆ่า) Howdunit (ฆ่าอย่างไร) มาผสมผสานกับโครงเรื่องสมัยใหม่ได้อย่างลงตัว ปมปริศนาที่ยากจะคาดเดา อีกทั้งเรื่องราวก็พร้อมจะพลิกผันได้ทุกเมื่อ จึงไม่น่าแปลกใจที่หนังสือเล่มนี้จะกลายเป็นที่จับตา และได้รับความชื่นชมสูงจากบรรดานักอ่านชาวอาทิตย์อุทัย

“ฆาตกรบ้านพักคนตาย” สุดยอดนิยายสืบสวนจากญี่ปุ่นที่เปิดศักราชใหม่ของนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม ซึ่งเราคัดสรรมาเพื่อนักอ่านชาวไทยโดยเฉพาะ

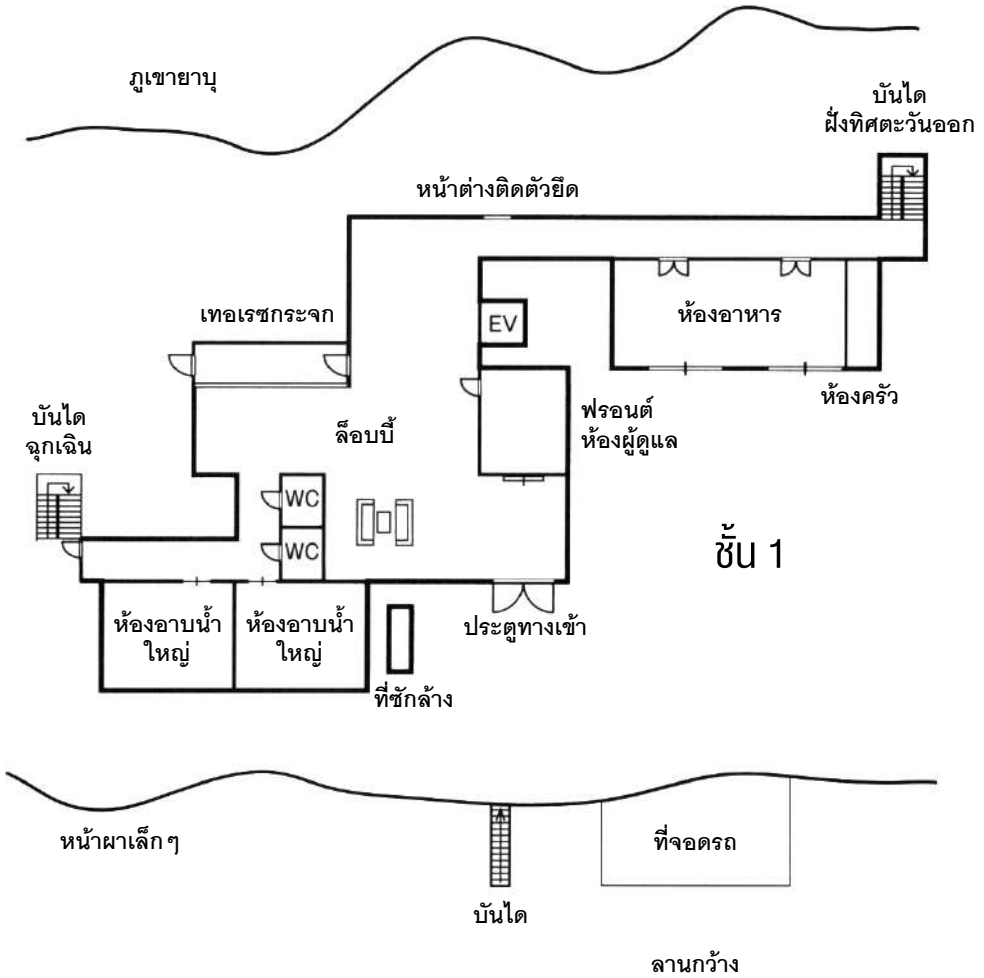
ถ้าพร้อมแล้วก็พลิกไปอ่านโดยพลัน!

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น-ลิท

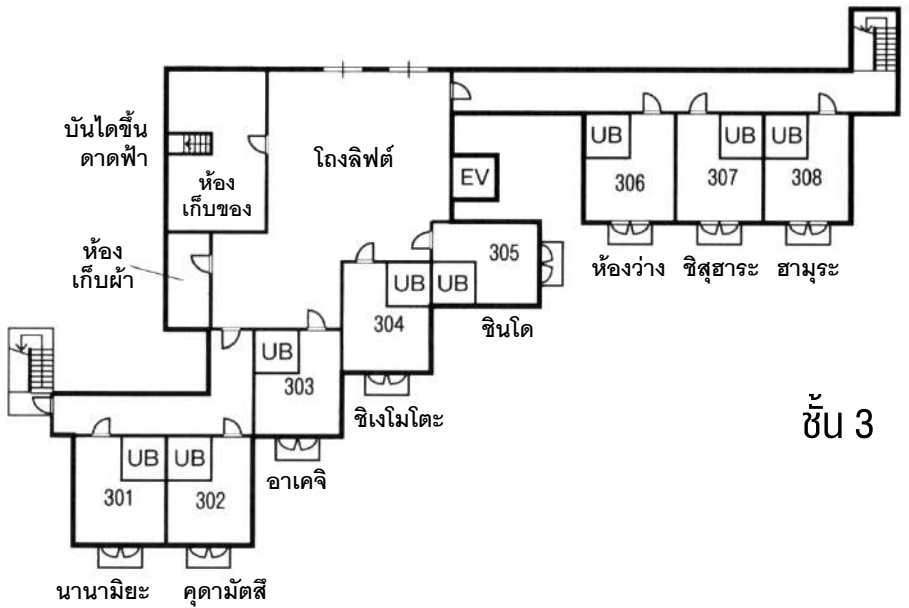
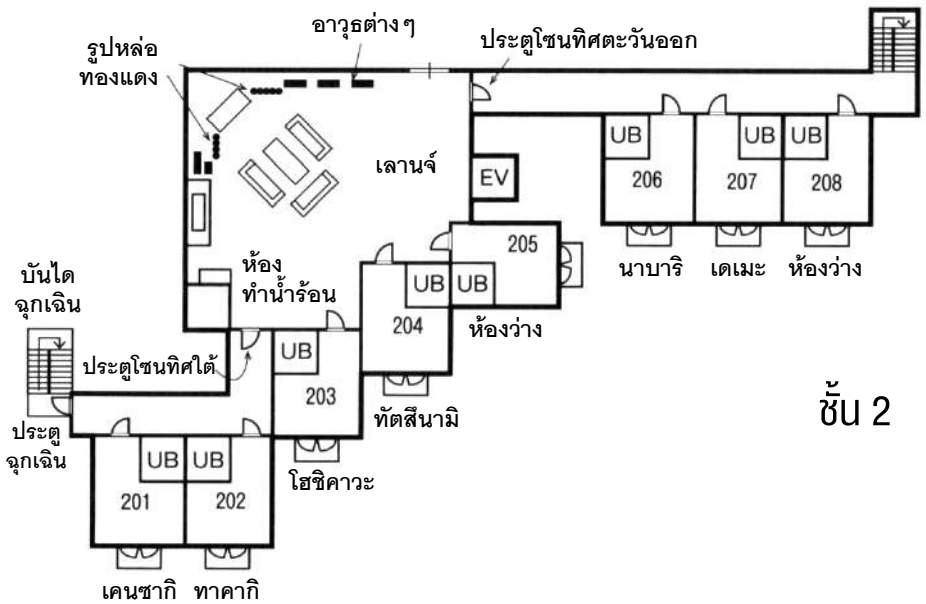
ชาตกรบ้านพักคนตาย

สารบัญ

บทที่ 1	การเจรจาที่แปลกประหลาด	12
บทที่ 2	บ้านซีจิน	31
บทที่ 3	งานเทศกาลซึ่งไร้การบันทึก	64
บทที่ 4	เหยื่อในวังวน	120
บทที่ 5	จู่โจม	191
บทที่ 6	หอกง้าวอันเย็นเยียบ	253
บทสุดท้าย		296

ฝั่งบ้านชีจรรย์

รายชื่อตัวละคร

ฮามุระ ยูซุรุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมคนรักเรื่องลึกลับ
อาเคจิ เคียวสุเกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด ประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ถูกขนานนามว่า “นักสืบโฮล์มส์ แห่ง ม.ชินโด”
เคนซากิ ฮิรุโกะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สาวน้อยนักสืบผู้คลั่งคลายคดีมาแล้วนับไม่ถ้วน
ชินโด आयุมุ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด ประธานชมรมวิจัยภาพยนตร์
โฮชิคาวะ เรกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมการแสดง เป็นคนรักของชินโด
นาบาริ สุมิเอะ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมการแสดง มีนิสัยคิดมาก ขี้กังวล
ทาคากิ ริน	นักศึกษาปีที่ 3 คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ สาวผู้เข้มแข็งไม่แพ้ผู้ชาย
ชิสุฮาระ มิฟูยุ	นักศึกษาปีที่ 1 คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ เป็นคนเงียบๆ เรียบร้อย
คุดามัตสึ ทาคาโกะ	นักศึกษาปีที่ 3 คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ ชอบแต่งตัวสไตล์วัยรุ่นน
ซิงโมโตะ มิตสึรุ	นักศึกษาปีที่ 2 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยชินโด สมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ เป็นแฟนพันธุ์แท้ ของภาพยนตร์ประเภทหนึ่ง
นานามิยะ คาเนะมิตสึ	อดีตสมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ของมหาวิทยาลัยชินโด ถูกชายเจ้าของบ้านชินโด

เดเมะ โทบิโอะ

ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยชินโค เพื่อนของนานามิยะ

ทัตสึนามิ ฮารุยะ

ศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยชินโค เพื่อนของนานามิยะ

คันโนะ ยูอิโตะ

ผู้ดูแลบ้านชินจิน

ฮามาซากะ โทโมโนริ

รองศาสตราจารย์ภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ

แห่งมหาวิทยาลัยกิเซ็น

มาดาระเมะ เอทตสึ

คหบดีแห่งเมืองโอคายามะ

ผู้ก่อตั้งสถาบันมาดาระเมะ

เรียน คุณเคนซาคิ อิรุโตะ:

ผมหวังว่าคุณคงจะสบายดี ผมไม่ถนัดการพูดทักทายจึงขอเข้าประเด็นเลยก็แล้วกัน จากที่คุณได้จ้างให้เราตรวจสอบองค์กรหนึ่งที่ว่าสถาบันมาดาระเมะ จึงขอส่งรายงานการตรวจสอบให้ทราบ แต่ต้องขอออกตัวก่อนว่า จากมุมมองของผม ซึ่งเป็นคนรวบรวมข้อมูล รายงานนี้มีความแปลกประหลาดผิดธรรมชาติชวนสงสัยอยู่ไม่น้อย ระหว่างที่ตามเรื่องอยู่ก็สับสนไปได้ถึงความลับสุดยอดของฝ่ายความมั่นคงแห่งชาติเลยทีเดียว

ด้วยเหตุนี้ การตรวจสอบครั้งนี้จึงขอให้เป็นงานส่วนตัวของผมเอง ไม่ได้ทำในนามของบริษัท พนักงานคนอื่น ๆ ในบริษัทไม่มีส่วนรับรู้และเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น และขอให้คุณเก็บเรื่องรายงานนี้เป็นความลับ อย่าได้แพร่งพรายแก่บุคคลที่สามเป็นอันขาด และเมื่ออ่านจบแล้วขอให้ทำลายเอกสารนี้ทั้งหมดด้วย

สถาบันมาดาระเมะ

สถาบันวิจัยที่ก่อตั้งขึ้นโดยคหบดีแห่งเมืองโอคายามะ ไม่ทราบช่วงเวลาที่ก่อตั้งที่แน่นอนแต่ น่าจะเป็นช่วงหลังสงคราม ตั้งอยู่ในเมือง xx ของจังหวัดโอคายามะ ท่ามกลางหุบเขาห่างไกลจากชุมชน มีข้อมูลหลงเหลืออยู่ว่า จากหน้านั้นได้จดทะเบียนสถาบันขึ้นมาเพื่อทำการวิจัยยา ตัวอาคารมีห้องใต้ดินหลายชั้น นับว่าเป็นอาคารที่ใหญ่โต และยังมีคนเล่าว่าที่นี่ได้รวบรวมเอานักวิจัยและนักวิชาการแปลกๆ หลากหลายจากทั่วทั้งประเทศมาทำงานด้วย โดยทำการวิจัยทุกประเภทและการวิจัยยังทำทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากสังคมภายนอก

จากคำบอกเล่าของชายชราคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวบ้านที่อาศัยอยู่แถวนั้น เล่าสิ่งที่เห็นตอนเดินหลงเข้าไปในบริเวณสถาบันว่า ข้างในนั้นเลี้ยงสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวเอาไว้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นตัวอะไรกันแน่ บ้างก็ว่าที่นี่มีเอกสารการทดลองของพวกเขาซีสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง และเรื่องลึกลับสยองขวัญต่างๆ อีกนับไม่ถ้วน ซึ่งรายละเอียดอยู่ในเอกสารที่แนบมาด้วยแล้ว

ตั้งแต่ก่อตั้ง สถาบันมาดาระเมะก็ดำเนินกิจการเรื่อยมาเป็นเวลาเกือบสี่สิบปี จนกระทั่งในปี 1985 ได้ถูกหน่วยความมั่นคงหมายตว่าเป็นพวก “กลุ่มคนไม่น่าไว้ใจที่ต้องเฝ้าระวัง” หลังจากที่มีการเข้าค้น สถาบันก็ถูกสลายกลุ่มไปในที่สุด เรื่องนี้ได้มีการกล่าวจากผู้เกี่ยวข้องว่าเป็นความต้องการอย่างแรงกล้าของรัฐบาลสมัยนายคานาฮาชิเนะ นับว่าเป็นองค์กรที่มีอิทธิพลมากจนทำให้รัฐต้องยื่นมือเข้ามาจัดการเลยทีเดียว

ทว่าบันทึกที่เกี่ยวกับเอกสารการวิจัยที่ยึดมาได้คราวนั้นไม่มีหลงเหลือเลยแม้แต่แผ่นเดียว จึงไม่อาจรู้ได้ว่าสถาบันมาดาระเมะทำการวิจัยอะไรอยู่กันแน่

และแล้วสถานการณ์ก็เปลี่ยนไปอย่างมากเมื่อชายที่มีชื่อว่า ฮามาซากะ โทโมโนริ รองศาสตราจารย์ภาควิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพแห่งมหาวิทยาลัยกิเซ็น ปรากฏตัวขึ้น เนื่องจากคนคนนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มซ้ายจัดกลุ่มหนึ่งอย่างมาก จึงถูกหมายหัวจากหน่วยความมั่นคงไว้เมื่อประมาณสามปีก่อน และในที่สุดเมื่อฤดูร้อนที่ผ่านมาก็มีการเข้าตรวจค้นทั้งบ้านและสำนักงาน ซึ่งทำให้พบเอกสารที่คาดว่า จะเป็นเอกสารการวิจัยเก่าๆ ของสถาบันมาดาระเมะอยู่ในบ้านของนายฮามาซากะ คนนี้

แต่ฮามาซากะกลับหายตัวไปพร้อมกับเอกสารการทดลองที่วิจัยในห้องวิจัยของมหาวิทยาลัย

และคนคนนี้เองที่เป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ก่อการร้ายโดยใช้เชื้อโรคติดต่อที่ทะเลสาบเบะฮาเมื่อเดือนสิงหาคมซึ่งคุณเองก็อยู่ในเหตุการณ์นั้น...

บทที่ 1 : การเจรจาที่แปลกประหลาด

1

“แกงกะหรือดั่งไม่ถือว่าเป็นการสืบสวนที่แท้จริงหรอกนะ”

ผมบอกกล่าวไปอย่างนั้น

แน่นอนว่าดั่งก็คืออาหารประเภทดั่ง ไม่ได้เกี่ยวกับการสืบสวนที่แท้จริงแต่อย่างใด และไม่แม้แต่จะเป็นอาหารจีนแท้อีกด้วย เรื่องนี้ผมเองก็รู้ดีอยู่แล้ว แต่ที่อยากบอกก็คือการพูดคำว่าแกงกะหรือดั่งตอนนี้มันไร้เหตุผลที่สุด

“จะถือว่าคำพูดนี้เป็นการประกาศทำรบได้ไหมล่ะ”

ผู้ชายซึ่งยืนยี่ดหลังตรงราวกับไม้บรรทัดหันมาจ้องหน้าผม ดวงตาเรียวยาวหลังแว่นไรกรอบนั้นส่งประกายทำทนายโดยไม่ต้องมีคำพูดมาอธิบายใดๆ ด้วยความที่เป็นคนตัวสูงยิ่งทำให้ความกดดันเพิ่มมากขึ้นไปอีก

“อยากคิดแบบนั้นก็เชิญตามสบายเลยครับ แต่ผลลัพธ์มันเห็นกันอยู่แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงคิดว่าเป็นแกงกะหรือดั่ง ช่างยากที่จะทำความเข้าใจจริงๆ”

ผมเขิดคางขณะที่ยังกอดอกแล้วหันกลับมาองนักศึกษาหญิงคนหนึ่งต่อ

ในภาคสี่ฟ้าที่นักศึกษาหญิงคนนั้นถืออยู่ยังคงไม่มีอะไรวาง สายตานั้นจ้องมองไปที่ป้ายเมนูซึ่งเขียนว่า ‘เมนูเส้น’ ขณะที่ยังคงยืนเสียวๆ ใช้ความคิด เป็นข้อบ่งชี้ว่ากำลังใช้ความคิดว่าจะสั่งอาหารอะไรดี

พวกผมนั่งมองจากโต๊ะที่อยู่ห่างออกมาประมาณสิบเมตร

“ถ้ามันยากนักก็จะบอกให้เข้าใจ” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาอย่างไม่เกรงใจ “ดูชุดที่เธอใส่อยู่สิ กลางฤดูร้อนแบบนี้ข้างนอกร้อนอย่างกับนรก แต่เธอกลับใส่เสื้อกันหนาวแขนยาว”

จริงอย่างที่เขาพูด เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ จะเห็นว่าในขณะที่นักศึกษาคนอื่นใส่เสื้อผ้าบางๆ อย่างเสื้อแขนสั้นกับกางเกงขาสั้นเห็นเธอเข้ามาก็กระโปรง มีเธอคนเดียวที่ใส่เสื้อกันหนาวแขนยาวสีขาว ทำให้ดูแปลกแยกออกไป

“หมายความว่าแอร์ในโรงอาหารและห้องเรียนมันเย็นเกินไปสำหรับเธอไงล่ะ โดยเฉพาะในโรงอาหารนี่เป็นเรือนกระจกมีแสงส่องเข้ามาได้มาก คงต้องปรับแอร์ให้เย็นมากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ยากที่จะจินตนาการว่าคนชั้นหนาวอย่างเธอจะต้องหาของกินที่มันอุ่นๆ”

“ที่ว่ามาก็จริงอยู่ แต่ว่าเมนูเส้นไม่ได้มีแต่うどん ยังมีราเม็งอีกด้วย ทำไมคุณเอาเคจิถึงไม่เลือกราเม็งล่ะ”

“ก็เวลาไงล่ะ ฮามุระคุง”

ชายหนุ่มเผยยิ้มที่มุมปาก ไบหน้าในตอนนี้อารมณ์ราวกับวายุร้ายที่มีแผนจะโค่นรัฐบาลแบบในภาพยนตร์ แต่เนื้อหาที่พูดกลับเป็นเรื่องเกี่ยวกับนักศึกษาหญิงคนหนึ่งว่าจะสั่งอะไรมาเป็นอาหารกลางวันทำให้ความน่าอนาถเพิ่มทวีคูณ ผมไม่อยากจะให้เสียบรรยากาศจึงไม่พูดเรื่องนี้

“เวลาหรือครับ” ผมถามกลับ

“ใช่ เธอมากับเพื่อนอีกสองคนรวมเป็นสามคน สองคนได้อาหารที่สั่งแล้วและเพิ่งจะจ่ายเงินเสร็จ ดังนั้นเธอจะต้องรีบเพราะไม่อยากให้เพื่อนรอ แล้วราเม็งกับうどんอันไหนที่จะได้ก่อนกันล่ะ”

ถ้าคิดแบบที่ว่า ไปราเม็งที่เส้นเล็กกว่าก็น่าจะใช้เวลาดัมเส้นเร็วกว่า แต่ว่า

“ยังไงก็うどん”

ผมพินิจ ชายหนุ่มพยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

ใช่ พวกผมเองเคยเจอเรื่องนี้มาด้วยตัวเอง ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่ โรงอาหารนี้ให้ความใส่ใจกับลูกค้าเป็นพิเศษ เริ่มจากสั่งเส้นทำสดใหม่จากโรงงานใกล้ๆ ให้มาส่งวันละสองครั้ง ทำให้เมนูประเภทลูกค้าที่เป็นที่นิยมมากในหมู่นักศึกษา พอถึงช่วงพักกลางวันจะมีคนสั่งเมนูนี้กันอย่างล้นหลาม ทางครัวจึงเตรียมต้มเส้นเอาไว้ก่อนในปริมาณที่เหมาะสม เมนูลูกค้าจึงไม่ต้องรอนานนัก

แต่สำหรับราเมงนั้นไม่มีการให้ความใส่ใจใดๆ ต่างจากลูกค้าโดยสิ้นเชิง แกมรสชาติก็แย่งจึงไม่ได้รับความนิยม นอกจากนี้ยังต้มเส้นก็ต่อเมื่อมีคำสั่ง จึงทำให้ต้องรอนานเกินกว่าจะหิวท้องรอไหว บวกกับลุงชาวฟิลิปปินส์ (คิดว่าใช่ละ) ที่มีหน้าที่ทำราเมงก็เป็นอีกตัวการหนึ่งก็ว่าได้ เพราะเส้นราเมงที่ต้มออกมานั้นต้องใช้ค่านิมิจนเรียกได้ว่าละแถมยังอืด ทั้งที่วิธีทำก็ง่ายแสนง่ายแค่ต้มเส้นตามเวลาที่กำหนด แต่ทำไมถึงออกมาเป็นแบบนี้ได้ก็ไม่รู้

กลับเข้าเรื่องกันดีกว่า สรุปแล้วก็คือลูกค้าจะได้เร็วกว่านั่นเอง

“ก็อย่างนั้นแหละ ตอนรีบๆ ไม่มีทางที่จะสั่งราเมงที่ใช้เวลามากกว่าอยู่แล้ว”

ดูเหมือนว่าสมมุติฐานที่ตั้งมาจะดูมีเหตุผลดี

“ถึงตรงนี้ผมก็เห็นด้วย แต่ลูกค้าร้อนก็มีตัวเลือกสองตัวเลือกคือแกงกะหรี่ลูกค้ากับลูกค้าชุปน้ำใส แล้วทำไมถึงคิดว่าเป็นแกงกะหรี่ลูกค้าล่ะครับ”

“ก็เธอยืนตรงนั้นไม่ได้เดินไปไหนเลยแม้แต่ก้าวเดียว ไม่มีท่าทางว่าจะไปสั่งอย่างอื่นเลย มีลูกค้าวันให้กินแค่ลูกค้าชุปน้ำใสไม่ใสอะไรเลยจะไปอ้อมได้ยังไง แต่ถ้าเป็นแกงกะหรี่ลูกค้าก็ไม่น่าแปลกใจเลยก็เพราะมันเป็นแกงกะหรี่ไงล่ะ!”

แล้วสมมุติฐานที่มีความสมเหตุสมผลสูงลิ่วก็ร่วงตกกระຈาย การตอบใจทึ่งโดยใช้ความคาดหวังและเหตุผลที่เข้าข้างตนเองนั้นไม่สามารถพูดได้ว่าเป็นการสืบสวนที่แท้จริงได้เลย

“...สั่งอุดหนุนน้ำใสมากินก็ไม่แปลกนี่ครับ อาจจะทำลังประหยัดเงินหรือลดน้ำหนักอยู่ก็ได้เนี่ยนา แล้วคุณอาเคจก็มองข้ามเรื่องบางเรื่องไปนะ ผมว่า”

“หืม อะไรี่ ว่ามา”

ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่รู้สึกตัว ผมพูดไปพลงรู้สึกสะใจเล็กน้อย

“ก็เลือกกันหนาวของเธอไป มันสี่ขวบนะครับ คนใส่เสื้อสีนั้นจะสั่งแกงกะหรี่อุดหนุนหรือ”

รอยเปื้อนของแกงกะหรี่เป็นศัตรูตัวฉกาจของเสื้อผ้าสีขาว หญิงสาววัยรักสวยรักงามไม่มีทางละเลยเรื่องแบบนี้แน่ แต่ชายคนนี้ก็ยังไม่ละความพยายามที่จะต่อปากต่อคำ

“ก็แค่เลือกกันหนาว ถอดออกซะก็หมดเรื่อง ี่เงา!”

“เถียงข้างๆ คุยๆ อย่างนั้นเลยหรือครับ”

ไม่ไหวเลย ถ้าอย่างนั้นที่บอกไว้แต่แรกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นคนขี้นหาาก็ไม่เป็นเหตุเป็นผลนะสิ

“ที่สำคัญ ถ้ากำลังประหยัดเงินหรือลดน้ำหนักอยู่ของที่กินได้จะมีตัวเลือกจำกัดไม่ต้องใช้เวลาเลือกนานขนาดนั้นหรอก”

“เพราะกำลังลดความอ้วน เมนูอาหารก็จะเหลือแค่นี้ก็เลยต้องเลือกนะสิครับ”

ระหว่างที่กำลังโต้ตอบกันอยู่นั้น นักศึกษาหญิงที่วาก็เดินออกจากที่คิดเงินแล้วเดินเข้ามาใกล้ พวกผมจึงเลิกโต้เถียงกัน ทำเป็นเหมือนว่าไม่มีอะไรพลงแอบยื่นหน้าเข้าไปมองอาหารในถาด เพื่อจะได้รู้ผลแพ้ชนะ

อาหารกลางวันของเธอคนนั้นคือ เมนูแนะนำของโรงอาหาร นั่นก็คืออุดหนุนกับหัวไชเท้าชุบและปลาทูน่าราดซอสโชยุ

“ทำไมกัน!” อยากจะตะโกนร้องออกมาดังๆ เป็นเมนูที่เหมาะสมกับมือกลางวันก็จริง แต่เธอหนาวแอร์ไม่ใช่หรือ

“เสมอกันอีกแล้วนะครับ”

ผมทำเครื่องหมายกากบาทที่ริมสมุดโน้ตเป็นรอบที่สามของวันนี้ ชายคู่แข่งทำหน้ามึนแล้วกระดกแก้วน้ำเย็นที่เริ่มมีหยดน้ำเกาะขึ้นดื่มจนหมดแก้ว

ในบรรดาโรงอาหารของมหาวิทยาลัยซินโคซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่เป็นที่รู้จักดีในแถบคันไซ โรงอาหารเซ็นทรัลยูเนียนเป็นโรงอาหารที่นักศึกษาใช้บริการมากที่สุด เป็นโรงอาหารที่ตกแต่งอย่างมีรสนิยมจนอยากจะทำด้วยชื่อเรียกสวยๆ หรูๆ ว่าคาเฟ่หรือบิสโทรอะไรทำนองนั้น เสียมากกว่า ผันที่เป็นกระจกเปิดโล่งให้แสงธรรมชาติส่องผ่านเข้ามา ทำให้รู้สึกสดชื่น ผันประดับด้วยรูปภาพโมเสกสะดุดตาขนาดใหญ่ที่ดูคล้ายทะเล โรงอาหารมีความกว้างขนาดสนามเทนนิสถึงสี่สนามรวมกัน ตอนนี้โต๊ะยาวที่วางเรียงเต็มแน่นไปด้วยนักศึกษาประมาณเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนครัวที่อยู่ด้านในส่งกลิ่นหอมชวนให้หิวอยู่ตลอดเวลา ที่ส่งกลิ่นยั่ววนที่สุดน่าจะเป็นซอสเดมิกลาส์ของซูดอาหารประจำวัน

หน้าตาของเหล่านักศึกษาที่มาใช้บริการดูสดใส เพราะการสอปลลายภาคที่มีติดต่อกันมาถึงสองสัปดาห์ได้จบลงในช่วงเช้าของวันนี้แล้ว ตอนนี้ก็คงจะดีใจและคิดถึงแต่แผนไปเที่ยวในช่วงวันหยุดฤดูร้อนที่กำลังจะมาถึงเป็นแน่

ช่างน่าอิจฉาพวกเขาเสียจริง เพราะสิ่งที่อยู่ในใจผมตอนนี้ไม่ใช่ความรื่นรมย์แต่กลับเป็นความหวนวิตก

สาเหตุใหญ่ก็มาจากคนที่นั่งอยู่ตรงหน้านี้เอง รุ่นพี่ชั้นปีสาม คณะวิทยาศาสตร์ อาเคจิ เคียวสุเกะ จากสีหน้าท่าทางเจ็บใจตอนมองเครื่องหมายกากบาทในสมุดโน้ตแล้วดูเหมือนว่าจะยังไม่รู้สึกตัว

“โอ้วเว้ย ทำไมไม่รู้จักใช้ชีวิตตามเหตุตามผลกันเลยนะพวกมนุษย์นี่”

คุณอาเคจิคร่ำครวญ มันก็น่าสงสัยอยู่ว่าสมมุติฐานของเขาจะเรียกได้ว่าสมเหตุสมผลหรือเปล่า แต่ก็เห็นด้วยว่าการใช้ชีวิตของมนุษย์ไม่สามารถอธิบายได้ง่ายๆ แบบในนิยาย อย่างเช่น ฤดูหนาวก็อาจจะนั่งที่โต๊ะ

โคทส์ลีอุ่นซาแล้วกินไอศกรีมไปด้วย เพราะฉะนั้นจะไปบนนักศึกษาหญิง เมื่อครูที่ได้เลือกกันหนาวแต่สั่งมือเที่ยงเป็นอุ้งยื่นกับหัวไซเท้าชูดและปลาทูนาราดซอสโซยุก็ไม่ได้

เมื่อมีเวลาร่วมกับคุณอาเคจิจะแข่งกันตั้งสมมุติฐานแบบนี้ แต่ก็แทบจะไม่มีใครที่ชนะขาดลอยเสียที่ เราสองคนแข่งกันได้เกือบจะร้อยครั้งแล้ว และได้รู้ซึ่งถึงความจริงอันน่าเศร้าว่าแทนที่จะตั้งสมมุติฐานอะไรออกไปแบบมั่วๆ ก็เลือกเอาเมนูแนะนำประจำวันยังมีโอกาสถูกมากกว่า แต่ถ้าทำแบบนั้นก็จะถูกค่อนข้างแคะว่า “หนีจากการตั้งสมมุติฐานอีกแล้วนะ” ผมจึงต้องดันทุรังตั้งทฤษฎีที่ใกล้เคียงกับการสร้างจินตภาพแล้วรอให้มันดับวูบไปเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนคนที่ไม่รู้จักจำ

อาเคจิ เคียวสุเกะ รุ่นพี่ผู้มีชื่อราวกับนักสืบชื่อดังคนนี้มีใบหน้าค่อนข้างเรียวยาว เป็นใบหน้าที่คุณหลักแหลม อีกทั้งแว่นตาไร้กรอบทำให้ดูสะดุดตา เรื่องที่ว่าทำไมถึงได้มาคบหาสมาคมกับผมได้นั้นก็ต้องเล่าย้อนหลังไปถึงเดือนเมษายนซึ่งเป็นช่วงหลังจากที่ผมเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยนี้ใหม่ๆ

มหาวิทยาลัยนี้ก็เหมือนกับมหาวิทยาลัยทั่วๆ ไป สิ่งทีรอคอยนักศึกษาใหม่ที่ก้าวเท้าเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยในปีการศึกษาใหม่ก็คือมหกรรมห้วงโซ่อาหารปลาใหญ่กินปลาเล็ก กระแสร้อนแรงของการชักชวนคนเข้าชมรม ซึ่งก็มีทั้งชมรมอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีชมรมมากมายหลากหลายให้เลือก เทียบกับชมรมเด็กๆ เมื่อตอนมัธยมปลายไม่ได้เลย

สำหรับผม ในตอนแรกก็คิดว่าอยากจะเข้าชมรมคันคว้าเรื่องลึกลับ ผมเป็นคนมีนิสัยชอบอยู่คนเดียวไม่เคยเล่นกีฬาอะไรเป็นพิเศษ เพื่อนที่พอจะพูดได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทก็ไม่มี เพื่อนน่ารักที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็กก็หาไม่ได้ ช่วงเวลาวัยรุ่นที่ผ่านมาจากผมนั้นสุดแสนจะอับเฉามากเลยทีเดียว แล้วผมก็คิดว่ามันคงจะไม่ดีนักถ้าชีวิตในมหาวิทยาลัยของผมจะ

ไม่มีใครรู้จักฟังพาดได้เลย เป็นเรื่องไม่ยากที่จะคิดเองได้ว่า เพื่อที่จะใช้ชีวิตในสังคมที่มีระบบต่างออกไปจากสังคมเด็กมัธยมปลาย จำเป็นที่จะต้องมีความแนะนำจากรุ่นพี่และข้อมูลจากเพื่อนร่วมชั้น

ด้วยเหตุนี้ผมซึ่งชอบเรื่องลึกลับมานานแล้วจึงลองไปเยี่ยมชมชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับซึ่งเขียนโฆษณาตัวเล็กๆ เอาไว้ที่มุมของโบสถ์แนะนำชมรมต่างๆ ถึงสองครั้ง แต่บอกตรงๆ ว่าผิดหวังมาก

ห้องในตึกของชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับซึ่งมีสมาชิกประมาณสิบห้าคนจะมีกิจกรรมทางการแคปซูลครั้งเฉพาะตอนที่ออกวารสาร ส่วนเวลาปกติก็จะใช้เป็นที่นัดพูดคุยเรื่องลึกลับเพระเสียดมากกว่า บรรยายภาคไม่กตตันมีอิสระแบบนี้ก็ได้อยู่หรอก แต่ผมไม่รู้สึกรู้สึแม่แต่ชนิดเดียวว่าพวกรุ่นพี่มีใจรักในเรื่องลึกลับ เมื่อคุยกันถึงหนังสือที่ชอบก็ได้แต่ตอบกลับมาว่า “ไม่รู้จักร” “ไม่เคยอ่าน” ต้องคอยมานั่งอธิบายงานของ ฟาน ไดนร์ ไม่ก็ซีซีกิ มิชิโอะ ใหม่ตั้งแต่แรก คุยกันที่ไรก็จะเป็นอย่างนี้ทุกทีไป ทำให้เกิดความรำคาญใจกันทั้งสองฝ่าย

เมื่อไปครั้งที่สองแล้วเป็นแบบเดิมทำให้ผมหมดความอยากที่จะอยู่ในชมรมนี้อีกต่อไป ตอนที่เดินออกมาจากชมรม จู่ๆ ก็ถูกผู้ชายตัวสูงไม่คุ้นหน้าขวางทางเอาไว้ แล้วพูดว่า

“ซีริสซีของประเทศก็ต้องควีน ซีริสซีคฤหาสน์ก็ต้องอาบาสีจิ ยูกิโตะ แล้วถ้าเป็นซีริสซีฝั่งศพด้วยดอกไม้ละ?”

เกือบจะถามกลับไปแล้วว่า อะไรกันนะ อยู่ดีๆ ก็มาขวางทางคุณเป็นใคร แต่ว่า

“ฮะ เอ่อ เร็นโจ มิชิโอะ” แต่ปากกลับตอบไปโดยอัตโนมัติ
วินาทีนั้นเอง มีอชวาที่ไม่ได้ยื่นออกไปเพื่อให้จับ ก็ถูกกุมไว้แน่นด้วยมือที่ใหญ่กว้าง

“ท่าทางมีแวว นี่นายมาเป็นผู้ช่วยฉันไหม”

แล้วก็ถูกลากตัวไปร้านกาแฟใกล้ๆ แม้ยังสับสนอยู่แต่เนื่องจาก

ได้ยินว่าจะเลี้ยงก็เลยสั่งครีมโซดา มา เขาแนะนำตัวโดยไม่รอเครื่องดื่มที่สั่งไป

“อาเคจิ เคียวสุเกะ ปีสาม คณะวิทยาศาสตร์ เป็นประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับ”

ชมรมคนรักเรื่องลึกลับ? อ้าว ไม่ใช่ชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับหรือหรือหรือ

“เป็นชมรมย่อยของชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับหรือครับ”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่!”

คุณอาเคจิปฏิเสธคำถามตรงไปตรงมาของผมทันที พร้อมทั้งบอกว่าเขานี่แหละคือศูนย์รวมของผู้คลั่งไคล้เรื่องลึกลับอย่างแท้จริง

“ใครจะทนอยู่กับพวกที่ไม่รู้จักฟาน ไดน์ หรือซีซีกิ มิชิโอะได้ ว่าไหม”

นี่คุณเป็นพี่น้องฝาแฝดของผมที่พรากจากกันตั้งแต่เล็กหรือไงกัน

หลังจากที่ได้คุยกัน ระหว่างดื่มเครื่องดื่มก็ได้รู้ว่าความจริงแล้วคุณ

อาเคจิเองก็เคยเข้าชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับมาแล้วเหมือนกัน แต่ก็เหมือนผมที่คุยกันไม่รู้เรื่อง ไม่นานก็ลาออกจากชมรมมาตั้งชมรมใหม่ชื่อชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ตั้งแต่นั้นมาก็ตั้งตัวเป็นผู้ล่าเรื่องลึกลับ ติดตามเรื่องลึกลับต่างๆ รอบตัวเป็นการฝึกฝนทักษะการสืบสวนสอบสวนไปพร้อมกัน

และเมื่อวันก่อน ตัวเขาก็ได้ข่าวจากคนรู้จักว่ามีเด็กใหม่ท่าทางหน่วยก้านดีชื่อว่า ฮามุระ ยูซุรุ ปรากฏตัวที่ชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับก็เลยแก้มองลงถามคำถามเมื่อครู่นี้ดู แล้วก็พาตัวออกมาจากชมรมนั้นเสียเลย

“นายเองก็คงไม่คิดจะสมาคมกับพวกนั้นไปตลอดสี่ปีใช่ใหม่นะ”

คุณอาเคจิพูดจี้ใจดำผมอย่างที่สุด สมาชิกชมรมคันค้ำเรื่องลึกลับชอบแต่เรื่องที่กำลังฮิตในปัจจุบัน เป็นเรื่องที่ตัวเอกมีคาแรกเตอร์ไม่เหมือนใคร อีกทั้งยังสอดแทรกเรื่องราวของความรักและเรื่องราวของวัยรุ่นตลอดทั้งเรื่องซึ่งควรเรียกกันว่าเรื่องลึกลับแบบเบาๆ เสียมากกว่า ไม่สิ เรื่องแนวนี้ควรจะถูกจัดเข้าอยู่ในหมวดเรื่องลึกลับด้วยหรือเปล่า

ยังน่าสงสัย ยิ่งพูดไปก็จะเป็นการเพิ่มศัตรู (?) โดยใช้เหตุ ไม่พูดเรื่องนี้ ดีกว่า แต่สำหรับคนที่ชื่นชอบผลงานเก่าๆ แบบคลาสสิกหรือเรื่องสืบสวน แบบแท้จริงแล้ว พูดตรงๆ ว่าไม่อยากเห็นคนที่ไม่รู้จักงานเก่าๆ ใช้ชื่อว่า ชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับเลยจริงๆ

“ตกลงครับ ผมจะเข้าชมรมคนรักเรื่องลึกลับ”

เหตุผลที่ผมตอบตกลงเข้าชมรมนั้นไม่ใช่เพราะใจตรงกันหรือเพราะ หลงคารม แต่เหตุผลจริงๆ ก็คือเพราะเขาเป็นรุ่นพี่คนแรกที่เลี้ยงเครื่องดื่ม ผม คนที่เลิกเรียนก็ตรงกลับบ้านไม่เคยแวะที่ไหน

ด้วยประการฉะนี้ผมจึงได้กลายเป็นผู้ช่วยของคุณอาเคจิ สังกัด ชมรมที่ไม่เป็นทางการของมหาวิทยาลัยชมรมซึ่งไร้กิจกรรมใดๆ สมาชิกที่ สนใจจะมาเข้าใหม่ในตอนนี้นักก็ยังมี

2

“ว่าแต่ ฮามุระคุง ปลายเดือนสิงหาคมี่แผนแล้วหรือยัง”

คุณอาเคจิถามขณะที่ตามองตามเหล่านักศึกษาที่พากันเดินออกจากโรงอาหาร

“ก็ยังไม่วางอยู่ จะไปตามหาแมวหายอีกหรือครับ”

“เจ้าบ้า อากาศร้อนแบบนี้ไปตามกันแมวมันสนุกตรงไหน”

พูดเสร็จก็เอาน้ำแข็งที่ใส่มากับน้ำเปล่าใส่เข้าปากเคี้ยวกร้วมๆ

การตามหาแมวหายเป็นงานพาร์ทไทม์ที่เขารับมาจากสำนักงาน นักสืบทานุมะซึ่งอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยนั่นเอง

คุณอาเคจิผู้ชื่นชอบปริศนาโดยไม่เลือกว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่อง แต่งนั้นหวังอยากให้เกิดเรื่องอยู่ตลอดเวลา ถ้าเพียงแค่อวดเฉยๆ ก็ยังพอ ทนไหว แต่คนคนนี้จะวิ่งไปหาเรื่องใส่ตัวเสมอ เขาถึงกับทำนามบัตร

ของตัวเอง (แถมใส่ตำแหน่งว่าประธานชมรมคนรักเรื่องลึกลับไว้เสร็จสรรพ
เอากับเขาสี) แล้วก็เที่ยวเดินแจกป่าวประกาศไปทั่วทุกชมรมว่า ‘ถ้ามีเรื่อง
อะไรติดต่อมาได้ทุกเมื่อ’ เขาทำแบบนี้มากกว่าสองปีแล้ว ทำให้เป็นที่รู้จัก
เลื่องลือกันไปทั่วมหาวิทยาลัย เมื่อเขาบอกว่า “นายก็ทำนามบัตรด้วยสิ”
ผมจะปฏิเสธเสียงแข็งทุกครั้ง

เห็นแบบนี้ก็เออะ อย่าดูถูกเขาเชียวนะครับ เพราะคุณอาเคจิ
เคยคลีคลายคดีในมหาวิทยาลัยได้หลายคดีเลยทีเดียว หลังจากที่ผมเข้า
มาเรียนที่นี่ ก็มีไม่น้อยเลย เช่น ‘คดีข้อสอบวิชาศาสนาและปรัชญารั่ว’
(ชื่ออย่างไม่เป็นทางการ) และ ‘คดีชุดโพรงเซ็นทรัลกราวด์’ (ชื่ออย่าง
ไม่เป็นทางการ) เป็นต้น พอเกิดเหตุหรือคดีอะไรขึ้น คนคนนี้จะเปล่ง
ประกายแห่งความหลักแหลม เอ...แต่บางทีก็ไม่เปล่งประกายอะไรเลย

คุณอาเคจิเริ่มไม่พอใจกับการอยู่แต่ในมหาวิทยาลัย แต่ยังออกไป
แจกนามบัตรตามสำนักงานนักสืบใกล้ๆ มหาวิทยาลัยและตามป้อมตำรวจ
เขารู้จักกับสำนักงานนักสืบทานูมะก็ด้วยวิธีนี้ การที่สำนักงานนักสืบส่ง
งานมาให้นับว่าใจดีมาก แต่สำหรับตำรวจแล้วการที่คุณอาเคจิมักเผลอ
เข้าไปยุ่งทุกครั้งเวลาที่เกิดเหตุ ทำให้เขาถูกหมายหัวว่าเป็นบุคคลอันตราย
โดยสรุปก็คือ ผมที่ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคุณอาเคจิก็ต้องทำหน้าที่ห้ามเขา
ไปพร้อมๆ กัน ในฐานะรุ่นน้อง การดูแลอย่างใกล้ชิดนี้เป็นความรับผิดชอบ
อันสำคัญยิ่ง เพื่อที่ความกระตือรือร้นของเขาจะไม่เป็นการรบกวนคนอื่น
มากนัก

การที่รุ่นพี่นิสัยแบบนี้ถามเรื่องวันหยุดฤดูร้อนเป็นเรื่องที่น่าคิด
เป็นอย่างยิ่ง

หลังจากไปเติมน้ำเย็นที่เครื่องเติมน้ำกลับมา คุณอาเคจิก็พูดต่อว่า
“คือฉันได้ยินมาว่าช่วงวันหยุดฤดูร้อนนี้ พวกชมรมวิจัยภาพยนตร์
มีแผนออกค่ายที่น่าสนใจมาก”

“เห็นว่าจะไปเช่าเหมาเพนชั่นทั้งหลายแล้วไปถ่ายวิญญาณกันนะ”

“พูดง่ายๆ ก็คือ ยกทีมไปทดสอบความกล้าทำชนผีกันนอกสถานที่นะหรือครับ”

“ไม่ใช่ๆ เห็นว่าจะใช้กล้องวิดีโอบ้านธรรมดาเนี่ยแหละถ่ายทำสไตล POV¹ แบบเดียวกับเรื่อง ‘The Blair Witch Project’ หรือ ‘Paranormal Activity’ ถ่ายในมุมมองของนักแสดง คราวนี้จะถ่ายทำแบบหนึ่งสั้นมากๆ แบบที่พอหน้าร้อนก็มักจะมีรายการพิเศษแนวนี้ออกมาไง”

หมายถึงรายการพิเศษเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวหรือวิญญาณสีนะ ความจริงแล้วผมก็ไม่ได้เกลียดรายการแบบนี้หรอก

“รายการพวกนี้ก็สนุกดีนะครับ”

“ฮือ แต่ไม่เอาไอดอลอ่อนยวบยาบที่ทำเป็นป่วยเวลาไปจุดที่มีวิญญาณนะ ดูแล้วหมดอารมณ์”

“เห็นด้วยอย่างแรง”

และโดยส่วนตัว ผมไม่ชอบพวกพิธีโล่ปีศาจของต่างประเทศ มันยึดยาดน่ารำคาญ

“แต่ว่าทำไมถึงต้องไปถ่ายวิญญาณด้วยล่ะครับ จะเอาคลิปไปอัปลงโซเชียลหรือขายในงานของมหาวิทยาลัยหรือไง”

“ก็คงจะเป็นกิจกรรมของชมรมอย่างหนึ่งล่ะมั้ง แต่ก็คงจะอัปให้คนดูนั่นแหละ ถึงจะเป็นมือสมัครเล่นแต่อาจจับพลัดจับผลูมีบริษัทใหญ่ๆ มาทาบทามขอซื้อสื่อแลกเปลี่ยนค่าขนม ถ้าได้ลงในรายการพิเศษที่ว่ามาก็ถือว่าโคตรโชคดี”

ก็จริงอย่างที่ว่า ได้ทั้งกิจกรรมชมรม ทั้งกำไร ทั้งเป็นความทรงจำในหน้าร้อนอีกด้วย ช่างเป็นเรื่องที่มีแต่ได้กับได้

“ก็เลยคิดว่าจะขอไปกับพวกเขาด้วย”

“เอ้” ผมร้องเสียงหลงกับเรื่องที่ไม่คาดคิดนี้

“ไปขอหัวหน้าชมรมแล้วแต่โดนปฏิเสธกลับมา”

¹ Point Of View มุมมองผ่านสายตาดวงตัวละคร

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้นนะครับ”

“ไปขอมาสามครั้งตั้งแต่เดือนที่แล้ว ยังไงก็ไม่ยอมให้ไปด้วย”

“โดนปฏิเสธมาสองครั้งแล้วยังไปขอครั้งที่สามอีก ผมล่ะอิจฉา
เส้นประสาทด้านได้อายอดของรุ่นพี่เสียจริงๆ”

ผมชื่นชมพลังในการทำสิ่งต่างๆ ของเขาก็จริง ยกเว้นเรื่องที่ไม่รู้จัก
กาลเทศะ ไม่นั่นก็เป็นคนสมบูรณ์แบบไปแล้ว

คนในชมรมเขาอุตส่าห์วางแผนจะไปเที่ยวกันคงไม่ยอมให้คนนอก
ไปด้วยหรอก

แต่คุณอาเคจิก็ไม่มีที่ท่าว่าจะล้มเลิกความคิด ยังคงเอามือกอดอก
โยกลำตัวด้านบนเล็กน้อย

“แต่ว่านะ ฮามุระคุง เพนชั่นเซียวนะ เพนชั่นในหน้าร้อน เพื่อน
อายุรุ่นราวคราวเดียวกันมาอยู่รวมกัน จะต้องเกิดเหตุอะไรขึ้นแน่นอน”

ไม่ใช่คฤหาสน์ริระ¹ ลักหน่อย

ผมเองในฐานะที่เป็นผู้ชื่นชอบเรื่องลึกลับคนหนึ่ง เมื่อได้ยินคำ
ว่าคฤหาสน์ เกาะร้าง หรือเพนชั่น เซลล์ที่ว่างกายจะเกิดอาการตื่นเต้น
ทันที บางครั้งร่างกายถึงกับมีปฏิกิริยาแม้แต่เมื่อได้ยินคำว่าคฤหาสน์
ชาวต่างชาติที่โกเบหรือบ้านไกลเวอร์ที่นางาซากิซึ่งไม่ได้เกี่ยวอะไรกันกับ
เรื่องลึกลับเลยแม้แต่หน่อย อย่างไรก็ตามคนเราไม่ควรทำความเดือดร้อน
ให้คนอื่น ว่าไหม

“คุณอาเคจิ อย่าไปก่อความรำคาญให้คนอื่นมากนักเลย แต่นั่นก็ชื่อ
กระช่อนไปไกลมากแล้ว”

“เฮ้อ...ทำยังไงถึงจะไปกับพวกเขาได้นะ”

คุณอาเคจิยังคงอาลัยอารมณ์ในเรื่องนี้ แต่มันคงไม่สามารถทำอะไร
ได้แล้ว

ไม่ใช่สิ ผมคิดไปเองว่าไม่สามารถทำอะไรได้ต่างหาก

¹ เหตุเกิดที่คฤหาสน์ริระ : นิยายลึกลับสืบสวนของอายุคาเวะ เท็ตสึยะ

3

เข้าสู่เดือนสิงหาคม ทั้งผมและคุณอาเคิจซึ่งว่างแสนว่างไม่มีอะไรทำก็พากันไปสิงอยู่ที่ร้านกาแฟใกล้มหาวิทยาลัยเกือบจะทุกวัน เป็นร้านที่คุณอาเคิจเคยพามาวันที่พบกันครั้งแรก ร้านนี้ไม่ใช่ร้านที่เสิร์ฟชุดอาหารกลางวันหรูๆ แต่เป็นร้านที่มีเพียงไม่กี่เมนู เพราะมีเพียงแค่เจ้าของร้านกับสาวเสิร์ฟอีกหนึ่งคนช่วยกันทำ ด้านในตกแต่งแบบย้อนยุค หน้าต่างบานเล็กๆ ประดับด้วยกระจกสแตนกลาส¹ มีเพียงแสงสลัวๆ คละเคล้าด้วยเสียงเพลงบรรเลงจากแผ่นเสียงที่เปิดเบาๆ ปกติในร้านจะเต็มไปด้วยนักศึกษาถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ แต่เนื่องจากเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนภายในร้านจึงเงียบสงบไม่เหมือนอย่างเคย ทำให้สัมผัสถึงกลิ่นหอมของเมล็ดกาแฟได้ชัดเจนกว่าเดิม

“เฮ้อ ถูกปฏิเสธอีกแล้ว”

คุณอาเคิจนั่งลงที่เก้าอี้สีเทาพียงขวานให้คิดถึงอายุของมัน ชายาวาวยี่ดลงใต้โต๊ะเตี้ยแล้วก็พูดประโยคเมื่อครู่ ด้านหน้ามีกาแฟวางอยู่ ส่วนตรงหน้าผมมีครีมโซดาสีเขียวมรกต

ดูเหมือนว่ายังไม่เลิกคิดที่จะไปออกค่ายกับพวกชมรมภาพยนตร์

“คุณอาเคิจ ผมว่าเลิกทำแบบนี้เถอะครับ”

“แบบนี้คือแบบไหน”

“ก็แบบตี้อไม่ปล่อยนะสิ เขาบอกว่าไม่กี่คือไม่ ไม่ใช่เสียมซีที่เสียมแล้วเสียมใหม่ได้อีกนะครับ นักสืบเข้าไปมีส่วนร่วมในคดีอย่างมีศักดิ์ศรีถึงจะเท่าไรครับ”

“ฉันก็แค่กัมหัวขอร้อง ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนสักหน่อย”

“คนที่คิดแบบนี้จะอันตรายที่สุด”

“จะปล่อยให้หน้าร้อนผ่านไปโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรเลยได้ยังไงเล่า

¹ กระจกสีที่ประณีตสวยงาม นำมาเรียงต่อกันบนรางโลหะที่ออกแบบลวดลายไว้โดยเฉพาะ

“ต้องทำอะไรสักอย่างสิ”

เกินเยียวยาเสียแล้ว เจอคำว่าเพนชั้นที่ส่อแววลึกลับ บวกกับความร้อนของหน้าร้อนทำให้เตลิดเปิดเปิงไปเสียแล้ว

ขณะผมกำลังก่อกลุ่มกับการหาวิธีให้คุณอาเคจึเลิกคิดเรื่องการออกค่าย ก็ได้ยินเสียงกระดิ่งที่ประตูดังกริ่ง มองข้ามไหล่คุณอาเคจึไป ก็เห็นลูกค้าผู้หญิงคนหนึ่งเดินเข้ามา

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบร้านเล็กๆ อย่างช้าๆ ก่อนจะเดินตรงดิ่งเข้ามาหยุดยืนที่ตำแหน่งเฉียงไปทางด้านหลังของผม

“ขอโทษนะคะ คุณอาเคจึกับคุณฮามุระชมรมคนรักเรื่องลึกลับใช่ไหมคะ”

รู้สึกตกใจที่จู่ๆ ก็ถูกเรียกชื่อ แต่พอหันไปมองหน้าของเธอแล้วยิ่งตกใจมากกว่าเดิม

ช่างเป็นสาวน้อยที่สวยงามเหลือเกิน เธอ เป็นสาวน้อยหรือเปล่านะ เธอสวมเสื้อสีดำกับกระโปรง ผมที่ยาวประป่าด่าสนิท ความสูงน่าจะประมาณร้อยห้าสิบเซนติเมตรนิดๆ กระโปรงที่ใส่เป็นทรงเอวสูงจึงยิ่งทำให้ดูเพียวมากขึ้น รูปลักษณ์ต้องบอกว่าออกไปทางสวยงามมากกว่าน่ารักจึงจะถูกต้อง และเป็นวัยที่อยู่กึ่งกลางระหว่างเด็กสาวกับหญิงสาวพอดี ช่างต่างจากมนุษย์นักศึกษาหญิงในรั้วมหาวิทยาลัยนี่อย่างสิ้นเชิง

“คุณเป็นใครหรือครับ”

คุณอาเคจึถามกลับไป อากาเรเนียนๆ เมื่อครู่หายไปเสียแล้ว รู้จักชมรมคนรักเรื่องลึกลับแบบนี้แสดงว่าเป็นนักศึกษาที่นี้แน่นอน ทั้งที่คุณอาเคจึรู้จักคนเยอะขนาดนี้แต่ยังไม่รู้จักคนนี้หรือ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ฉันชื่อ เคนซากิ ฮิรุโกะ อยู่คณะอักษรศาสตร์ปีสอง จำเอาไว้ให้ขึ้นใจด้วยนะคะ”

คุณอาเคจึเรียนคณะวิทยาศาสตร์ ส่วนผมเรียนอยู่คณะเศรษฐศาสตร์ ไม่น่าจะมีความเกี่ยวข้องอะไรกันนี้น่า รู้จักคุณอาเคจึจะไม่แปลก แต่รู้จัก

ชื่อผมเสียด้วยนี่สิ ไม่รู้ว่าเป็นใคร ต้องการอะไร

“เคนซาคิ เคนซาคิรึ” คุณอาเคิจิย่าเหมือนคิดอะไรไม่ออก “แล้วมี
ธุระอะไรกับพวกเราหรือ?”

“ฉันมาขอเจรจาค่ะ”

เธอพูดอย่างไม่อ้อมค้อม

“คุณอาเคิจิย่าจะไปออกค่ายกับชมรมวิจัยภาพยนตร์ไซ้ใหม่คะ”

“รู้ได้ยังไงเนี่ย”

“ได้ยินเพื่อนในชมรมวิจัยภาพยนตร์คุยกันค่ะ เห็นบอกว่าท่าทาง
จะไม่ยอมถอยง่ายๆ เสียด้วย”

“ไซ้แล้ว แต่ก็ถูกปฏิเสธอย่างไม่มีเยื่อใย” พูดแล้วก็ยกไหล่

เฮ้อ ไม่มีเยื่อใยอะไรกันล่ะ เขาปฏิเสธมาก็ยังไป่วนววยกับเขาอีก
ไม่โดนชกกลับมาก็คือบุญเท่าไรแล้ว

เมื่อได้ยินแบบนี้ สาวงาม คุณเคนซาคิก็ถามว่า

“แล้วรู้ใหม่คะ ว่าโดนปฏิเสธเพราะอะไร”

“เพราะอะไร?”

“ฉันฉันทขอเล่าให้ฟังได้ใหม่คะ?”

พูดเสร็จก็ยิ้มเสียน่ารัก และแล้วสิทธิ์ขาดในบทสนทนาที่ตกเป็น
ของเธอโดยสมบูรณ์ ผมขยับไปนั่งเก้าอี้อีกตัวหนึ่งเพื่อให้เธอนั่ง

“ขอบคุณนะ”

ระหว่างที่คุณเคนซาคิรอกาแฟที่สั่ง คุณอาเคิจิย่าถามขึ้นทันที

“แล้วเหตุผลที่ผมถูกปฏิเสธคืออะไร? ผมคิดว่าไม่อยากจะให้คนนอก
เข้าร่วมด้วยเสียอีก”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นเรื่องเดียวหรอกค่ะ แต่ข้อมูลนี้ฉันก็ฟังมาจากเพื่อน
อีกที่เหมือนกัน”

เธอออกตัวก่อนจะเริ่มพูดต่อ

“การไปออกค่ายครั้งนี้ จุดประสงค์ไม่ใช่การถ่ายทำวิดีโอแต่เป็นการ

พบปะสังสรรค์ของสมาชิกชายหญิงในชมรมมากกว่า เหมือนการนัดเด็ดแบบภายในนะค่ะ หน้าร้อนก็แบบนี้แหละค่ะ แล้วก็เพนชั่นที่จะไปพักกันเจ้าของก็คือพ่อของศิษย์เก่าคนหนึ่ง นอกจากจะเหมาะพักทั้งหลังได้แล้ว ยังฟรีอีกด้วย แต่จำนวนห้องพักมีจำกัด แม้แต่สมาชิกชมรมเองก็ยังไม่ได้ไปทุกคน ที่เรียกกันว่าออกค่ายนั้น จริงๆ แล้วเหมือนจะมีการส่งบัตรเชิญเจาะจงคนเสียมากกว่า ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถให้คนนอกเข้ามาร่วมด้วยได้”

สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยที่เข้าสู่วัยเจริญเต็มที่นั้น การไปเที่ยวโดยการเช่าเหมาเพนชั่นทั้งหลังถือเป็นการท่องเที่ยวในฝันเลยทีเดียว แม้แต่สมาชิกชมรมยังไม่ได้ไปทุกคน แล้วคนนอกอย่างเราเขาไม่ให้ไปก็ไม่มีสิทธิ์ไปว่าอะไรเขาอยู่แล้ว เลิกคิดเถอะนะคุณอาเคจิ

“แต่เมื่อไม่นานมานี้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนไปแล้วค่ะ”

เฮ้า คำกลางเมฆฝนก่อตัวขึ้นมาแล้วละสิ

“สองอาทิตย์ก่อนวันเดินทาง เกิดมีสมาชิกขอถอนตัวหลายคน ที่จริงคนที่เล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังก็เป็นหนึ่งในคนที่ขอถอนตัว”

“มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นรี”

คุณอาเคจิไม่ได้ยกกาแพ้นขึ้นจิบเลยตั้งแต่เมื่อครู่ ความสนใจทั้งหมดพุ่งไปยังเรื่องที่คนเคนซากิพูด

“มีคนส่งจดหมายขู่มา”

คุณเคนซากิยกกาแพ้นดื่มเหมือนจะกลั้งให้หรือเรื่องสำคัญ

“คนที่เจอคนแรกคือเพื่อนฉันเอง วันนั้นเขาเผชิญมาถึงห้องชมรมเร็วเป็นพิเศษก็เห็นกระดาษใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ”

“แล้วเขียนอะไรไว้”

“เขียนไว้ว่า ‘เหยื่อปีนี้จะเป็ใคร?’ ข้อความเขียนด้วยปากกาเมจิกสีแดง ตัวอักษรตั้งใจเขียนด้วยลายมือแบบละมมาก น่าจะเพื่อไม่ให้สาวไปถึงผู้เขียนได้”

ผมเอียงคอถามด้วยความสงสัย

“เป็นข้อความที่ประหลาดดี ไม่มีคำกริยาบ่งชี้ว่าจะฆ่าหรือจะสาป
แช่งจริงๆ แล้วจะว่าเป็นจดหมายขู่ก็ไม่ถูก”

“ใช่เลยคะ แต่ก็มีสมาชิกชมรมหลายคนทีพอจะรู้ว่าข้อความนี้มี
ที่มาที่ไปยังไง”

คุณเคนซาก็เบาเสียงลง เกรงว่าจะมีใครมาได้ยินเข้า

“ปีที่แล้วสมาชิกชมรมผู้หญิงคนหนึ่งไปออกค่ายกลับมาแล้วฆ่า
ตัวตายหลังจากปิดเทอมหน้าร้อน คุณอาเคจี้ไม่รู้เรื่องนี้หรือคะ”

“อ้อ เรื่องนี้เคยได้ยินแล้ว ก็น่าจะเคยสืบเรื่องอยู่นิดหน่อย แต่สุดท้าย
เหมือนจะสรุปว่าไม่ได้เป็นการฆาตกรรมก็เลยไม่เป็นข่าวใหญ่ออกมา”

“ใช่ คงบอกไม่ได้ว่าการฆ่าตัวตายกับการออกค่ายเกี่ยวข้องกัน
แต่จากคำให้การของสมาชิกชมรมหลายๆ คน พวกกันว่าวิดีโอวิญญาณที่
ไปถ่ายทำเมื่อปีที่แล้วมีใบหน้าของคนที่ไม่ได้เตรียมกันไว้ก่อนโผล่มาด้วย”

“เพราะเหตุนั้นก็เลยเชื่อกันว่าโดนอาถรรพ์หรือคำสาปหรือครับ?”
ผมถามพลางขมวดคิ้ว

“ก็เป็นแค่ข่าวลือเท่านั้นแหละคะ แต่สมาชิกชมรมก็เชื่อไปแล้ว
ว่าการออกค่ายคือต้นเหตุ ที่จริงปีที่แล้วนอกจากจะมีคนฆ่าตัวตาย ก็ยังมี
หลายคนทีขอลาออกจากชมรมหรือไม่ก็ลาออกจากมหาวิทยาลัยไปเลย
ถึงจะมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นแต่ปีนี้ก็ยังมีการจัดกันอีก”

“เป็นเพราะจดหมายขู่เลยทำให้กลัวกันไปเลยละสิ” คุณอาเคจี้รับช่วง

“ใช่เลยคะ”

“สมาชิกชมรมทีขอถอนตัวนะ เชื่อบ้างจดหมายขู่กันด้วยหรือครับ”

ผมก็ยังไม่ค่อยเชื่ออยู่ดี จริงอยู่ที่ว่าน่ากลัว แต่วัยรุ่นสมัยนี้ไม่น่าจะ
ยกเลิกแผนการไปเพียวเพราะเรื่องแบบนี้

คุณเคนซาก็พยักหน้าเห็นด้วยกับสิ่งที่ผมพูด

“ยังมีต่อคะ คือหลังจากที่เพื่อนฉันได้จดหมายขู่ ประธานชมรม
ก็เข้ามาหาที่ห้องชมรมทันที”

“ซินโดคนึง” คุณอาเคจิเสริม คงเป็นคนที่ไปตามตี้ออร์องให้
ยอมไปออกค่ายนั้นด้วยสินะ

“ใช่ค่ะพอคุณซินโดเห็นจดหมายก็เลยสั่งทุกคนว่าอย่าแพร่งพราย
ออกไปให้คนอื่นรู้

ที่จริงแล้วคุณซินโดเป็นหนึ่งในสมาชิกชมรมเพียงไม่กี่คนที่ไม่
ออกค่ายเมื่อปีที่แล้วด้วย เพื่อนของฉันรู้สึกได้จากท่าทางของคุณซินโด
ว่าคงจะมีเบื้องหลังที่ไม่ชอบมาพากลอยู่แน่ๆ จึงตัดสินใจไม่เก็บไว้เป็น
ความลับ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้คนอื่นฟังแล้วก็ไปขอถอนตัว สมาชิกในชมรม
คนอื่นก็เลยขอถอนตัวตามๆ กัน”

มันก็สมควรอยู่ ถ้าประธานชมรมซึ่งน่าจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว
ทำตัวน่าสงสัย กลุ่มสาวๆ ก็ต้องกังวลกันแน่นอน

“อย่างนี้เอง เข้าใจแล้วว่ามันเป็นยังไงมางั้น”

คุณอาเคจิพยักหน้าแล้วถามอย่างระมัดระวังว่า

“เมื่อครู่นี้ที่พูดว่าเจรจา มันหมายความว่ายังไง”

“คุณซินโดเขากำลังกลัวใจเรื่องที่เขาขอเช่าเหมามาเพนชั้นจากศิษย์เก่า
มา จะขอยกเลิกเพราะจำนวนคนไม่พอก็ไม่ได้ ตอนนั้นจึงมีความเป็นไปได้
ที่จะเปิดรับคนนอก”

“แต่ผมถูกปฏิเสธมานี่นา”

“ก็เพราะที่คุณสมัครไปมีแต่ผู้ชายไง”

คุณเคนซากิพูดฟันธง

“งานนี้ จุดประสงค์จริงๆ ก็คือ การนัดจับคู่กันระหว่างหนุ่มสาว
ถ้าไม่มีผู้หญิงไปด้วยก็就会被ปฏิเสธ เลยอยากจะทำสมาคมนะ เราไปด้วยกัน
ไหมคะ”

เมื่อได้ฟังข้อเสนอนี้ทำให้ดวงตาดำหลังแว่นถึงกับเบิ่งโต

“คุณอาเคจิเองก็ถูกตั้งสมญานามว่าเป็นโฮล์มส์แห่งมหาวิทยาลัย
ซินโด จะว่าไปเรื่องการไปออกค่าย หรือจดหมายขู่นั้นน่าจะเป็คดีที่

คุณอาเคจิชอบไม่ใช่หรือคะ”

“อืม”

ทำลุ่มเสียดทำทางเหมือนคิด แต่ความจริงแล้วกำลังดีใจจนเนื้อเต้น สันหาจนงานซ้อนบนโต๊ะกระทบกันเสียงดังก็กักเพราะเก็บความตื่นเต้นไว้ไม่อยู่ ทว่าเจ้าตัวไม่ได้รู้สึกตัวเลยว่าตนเองออกอาการจนคนอื่นรู้ไปถึงได้ถึงพุง ยังแกลังกระแอมไอเพื่อกลบเกลื่อนเสียด้วย

“อืม จะว่าชอบก็ใช่ะ”

“จริงๆ แล้วฉันคุยกับคุณชินโดมาแล้วเรียบร้อยค่ะ ดูเหมือนว่าการชวนสาวๆ ไปออกค่ายไม่ใช่เรื่องง่าย เขาก็เลยมาชวนผู้หญิงที่ชมรมการแสดงด้วย ถ้าฉันไปด้วยก็จะพาเพื่อนผู้ชายไปด้วยได้อีกสองคน”

ช่างเป็นคนที่รอบคอบจริงๆ และถือว่าเป็นโชคดีมากของพวกผมหรืออย่างน้อยก็คุณอาเคจิที่อยู่ดีๆ ก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเองโดยไม่ต้องทำอะไร แต่ผมรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากลจึงพูดแทรกขึ้นว่า

“เอ...เมื่อสักครู่คุณพูดเรื่องการเจรจาต่อรองนี่นา ถ้าแบบนี้มันมีแต่พวกผมที่ได้ประโยชน์ อยากรู้ว่าทำไมถึงเอาเรื่องนี้มาคุยกับพวกผม”

ในตอนนั้น ผมรู้สึกว่าจะแอบเห็นเขี้ยวเล็กๆ โผล่ออกมาให้เห็นจากริมฝีปากที่เผยออกเล็กน้อยของคุณเคนซากิ แต่รอยยิ้มเพียงแค่นี้ยิววินาทีก็ถูกซ่อนไว้เพราะเธอก็มหันหลัง

“เงื่อนไขของฉันก็คือต้องไม่ถามถึงเหตุผล”

ช่างเป็นการเจรจาที่แปลกประหลาด เคนซากิ อิรุโกะที่อยู่ดีๆ ก็ปรากฏตัวต่อหน้าพวกผมนั่น มาบอกว่าอยากจะไปออกค่ายที่มีลบลมคมในกับพวกผมทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เริ่มมาก็มีแต่เรื่องที่ไม่เข้าใจเต็มไปหมด แต่ก็เพราะอย่างนี้แหละ คุณอาเคจิจึงไม่คิดจะวางมือง่ายๆ แน่นนอน

“โอเค ผมตกลงตามนั้น”

แล้วมุมปากนั้นก็เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มที่กลั่นไม่อยู่อีกครั้ง

บทที่ 2 : บ้านซีจิน

1

แสงแดดเจิดจ้ายามเช้าสาดส่องไปยังตึกคอนกรีตเก่าๆ คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเชื้อรา ที่ขอบหน้าต่างไม่หลงเหลือทั้งผ้าม่านและบานกระจกหน้าต่างให้เห็น

โรงแรมเก่าๆที่ตั้งอยู่กลางหุบเขานี้ถูกทิ้งร้างมากกว่ายี่สิบปีแล้วรอบๆ บริเวณไม่มีสิ่งก่อสร้างใด ทำให้ในปัจจุบันแม้แต่คนที่อาศัยอยู่แถวนี้แทบจะไม่มีใครอยากเยื้องกรายเข้ามาใกล้ ฮามาซากะหรีตาลงแล้วเริ่มคิด วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสราวกับจะเย้ยหยันว่าวันนี้ ที่เหมาะกับความตายควรจะเป็นวันแบบนี้แน่นอน

มีเสียงเรียกมาจากด้านหลัง

“ฮามาซากะ มีชาวจากกอนโดเข้ามาว่าเมื่อวานนี้ ทั้งตำรวจทั้งหน่วยความมั่นคงบุกเข้ายึดห้องวิจัยของนายตามที่คุณคาดเอาไว้”

“จริงรึ”

ชีวิตนักวิจัยของฮามาซากะกว่ายี่สิบปีและห้องวิจัยของมหาวิทยาลัยที่ทุ่มเทมาทั้งชีวิตได้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูเสียแล้ว แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ฮามาซากะรู้สึกโศกเศร้าจนตัวสั่นหรือเกิดความแค้นเคืองใดๆ เขาแค่แสดงท่าทีเฉยเมยเฉยๆ เขาเอาผลการวิจัยออกมาได้ทั้งหมด ข้อมูลในคอมพิวเตอร์ก็ลบทิ้งไปหมดแล้ว ส่วนเอกสารที่ทิ้งเอาไว้ก็ไม่ได้มีค่าอะไรมากนัก ห้องวิจัยนั้นเป็นแค่เพียงเปลือกดักแต่ที่ตัวเต็มวัยลอบรวบรวมทิ้งไปเสียคั่นกันให้หัวหมุนไปเลย

ภารกิจที่เหลืออีกอย่างของฮามาซากะก็คือ การประกาศผลการวิจัยให้โลกได้รับรู้

ในคืนร่างนี้ นอกจากฮามาซากะแล้วยังมีชายฉกรรจ์อีกห้าคน มีทั้งคนที่รู้จักกันมานานและคนที่เพิ่งจะรู้จักกันได้เมื่อไม่กี่วันมานี้ แต่เรื่องนี้ก็ไม่ใช่ปัญหาอะไรสำหรับเขา เพราะทุกอย่างจะจบสิ้นลงภายในวันนี้แล้ว

“ได้เวลาออกเดินทางแล้วละ เผื่อการจราจรจะติดขัด ต้องไปถึงสถานที่จัดงานตามเวลาที่กำหนดไว้ไม่งั้นก็ไม่มีความหมาย”

“เข้าใจแล้ว” ชายคนหนึ่งตอบพร้อมทั้งยกสัมภาระของตัวเองขึ้นสะพายบ่าแล้วตะโกนเรียกคนอื่นๆ

“ได้เวลาทำสงครามศักดิ์สิทธิ์แล้ว ไปกันเถอะ”

พอสิ้นเสียง ชายคนอื่นๆ ที่เหลือก็โห่ร้องดังจนผิดปกติพร้อมทั้งชูกำปั้นด้วยความฮึกเหิม มีคนหนึ่งตะโกนเสียงแหลมปรืดออกมาว่า

“คอยดูเถอะ พวกเราจะไปเปิดกล่องแพนโดร่ากันเดี๋ยวนี้แหละ!”

พูดประหนึ่งว่าตัวเองเป็นพระผู้มาโปรดอย่างนั้นแหละ ฮามาซากะมองไปยังคนพูดด้วยสายตาเย็นชา

ชายคนนี้จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชั้นนำแห่งหนึ่ง หลังจากเข้าทำงานไม่นานก็เข้ากับสังคมที่บริษัทไม่ได้จำเป็นต้องลาออกมา หากมองจากสายตาของคนนอกแล้วก็เป็นแค่อัฒม์ที่คนหนึ่งที่เขาแต่กันด่ากล่าวโทษ สาตความไม่พอใจใส่โลกทั้งใบ ฮามาซากะชวนเขามาร่วมแผนการ และชายคนนี้ก็ยอมมาร่วมทำงานด้วยและกำลังจะยอมสละชีวิตเพื่อเขา

จริงอยู่ที่พวกเขาเป็นพวกพ้องแต่ก็ไม่ใช่ผู้ร่วมอุดมการณ์แต่อย่างใด เป็นเพียงกลุ่มคนที่ฮามาซากะรวบรวมมาเพื่อช่วยให้แผนงานนี้ลุล่วง พวกเขาเป็นเพียงแค่มดงานเท่านั้น แต่ก็จริงอยู่ที่ว่าถ้าไม่ได้กำลังของพวกเขา งานนี้ก็ไม่สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้

อีกอย่างพวกเขายังไม่เข้าใจอ่องแท้

แผนการนี้ไม่ใช่การเปิดกล่องแพนโดร่าแต่เป็นตู้เก็บของต่างหาก

มันคือตู้เก็บเอกสารที่เหลืออยู่ขององค์กรแห่งหนึ่งที่ตั้งชื่อว่าสถาบันมาดาระเมะ และที่พวกเขาจะเปิดเผยให้โลกได้รับรู้ในวันนี้ก็เป็นเพียงลิ้นชักหนึ่งเท่านั้น

2

วันออกเดินทางกลับบ้านพักตากอากาศ

คุณอาเคจิ ผมและคุณเคนซากินัดพบกันที่สถานีรถไฟที่ใกล้มหาวิทยาลัยที่สุดแล้วขึ้นรถไฟไปด้วยกัน ได้ยินมาว่าบ้านพักที่จะไปอยู่ในตัวจังหวัด S ริมหะเลสาบซาเบะฮา ผู้เข้าร่วมออกค่ายคนอื่นๆ นัดพบกันที่สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด รอบๆ ทะเลสาบซาเบะฮาเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นสถานที่พักตากอากาศหน้าร้อน มีทั้งบ้านพักตากอากาศส่วนตัวและสถานที่ตั้งแคมป์มากมาย การได้มาออกค่ายที่นี่ถึงสามวันสองคืนนับว่าเป็นเรื่องหรูหราสำหรับชมรมนักศึกษาทุกๆ ไป

“เป็นอะไรไปหรือฮามุระคุง ทำหน้าดำคร่ำเครียดแต่เช้าเลยนะ!”

คุณอาเคจิใส่เสื้อฮาวายที่ไม่เข้ากับบุคลิกแม้แต่นิดเดียว ท่าทางตื่นเต้นดีใจจนออกนอกหน้า สาเหตุเป็นเพราะทั้งเรื่องบ้านพักตากอากาศและเรื่องจดหมาย

แต่ผมกลับรู้สึกหนักอกหนักใจเป็นอย่างมาก แคชมรมค้นคว้าเรื่องลึกลับยังเข้ากับเขาไม่ค่อยได้ แล้วนี่จะให้ไปค้างคืนร่วมกับหนุ่มสาวคนอื่นๆ เพื่อนัดจับคู่เดดอย่างนั้นหรือ

“ผมก็หน้าแบบนี้มาตั้งแต่เกิด อีกร้อยอย่างเราได้รายละเอียดแค่มาพักสามวันสองคืน มีใครมาด้วยบ้างก็ยังไม่รู้ แบบนี้จะไม่ให้กังวลได้ยังไงครับ”

“ต้องเป็นคนทีพูดภาษาญี่ปุ่นรู้เรื่องแหละน่า ไม่ได้ถูกส่งไปอยู่แดนสงครามที่ตะวันออกกลางซะหน่อยจะกังวลอะไร แล้วเหตุร้ายจะเกิดเมื่อไร

ก็ไม่มีใครรู้ ไม่มีปัญหาอะไรหรอก”

ผมไม่ได้กังวลเรื่องภาษาหรือเหตุร้ายอะไรนั้นหรอกนะ ผมกังวลว่าคุณอาเคจิที่มีระดับความอยากรู้อยากเห็นสูงสุดต้องไปอยู่ร่วมกับหนุ่มสาวคนอื่น ๆ มากกว่ากังวลเรื่องจดหมายขู่เสียอีก เพราะคนคนนี้มีความเป็นไปได้ที่จะเอ่ยปากถามออกไปได้งั้น ว่า “จริงหรือเปล่าที่การออกค่ายที่นี้เมื่อปีที่แล้วเป็นสาเหตุให้คนฆ่าตัวตาย ก่อนและหลังเกิดการฆ่าตัวตายมีอะไรที่น่าสงสัยบ้างหรือไม่” เป็นต้น

คุณเคนซาคิที่นั่งติดกับผมซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามคุณอาเคจิหันมาขอโทษ “โทษทีนะ ฉันควรถามรายละเอียดจากคุณชินโดมาให้มากกว่านี้ อีกหน่อย”

“เอ่อ ไม่ใช่ไรหรอกครับ ผมไม่ได้หมายความว่าอะไรที่ซึ่งขนาดนั้น ไม่มีปัญหาครับ”

ผมหลบสายตาใส่ชื่อ อยู่กับคนสวยแล้วประหม่าเหลือเกิน
วันนี้คุณเคนซาคิไม่ได้ใส่ชุดดำทั้งชุดเหมือนวันที่พบกันในร้านกาแฟ แต่เป็นชุดกระโปรงติดกันไม่มีแขนประดับลูกไม้สไตล์ ‘คุณหนูในฤดูร้อน’ ชุดกระโปรงสีขาวประดับลูกไม้ หน้าอกผูกริบบิ้นแถบใหญ่ ที่คอดูเรียบๆ แต่มีความหรูหรา หมวกฟางที่ศีรษะทำให้ดูเหมือนเด็กสาวรุ่นวัยสิบกว่าๆ เธอทำหน้าที่อำนวยการขอโทษแบบนั้น แม้แต่ผมก็ยังรู้สึกสะท้านใจ

“เออละ”

คุณเคนซาคิคุกเข่าบนที่นั่ง เอื้อมมือไปเปิดหน้าต่าง ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศระบายออกไปให้ลมเย็นสบายจากข้างนอกเข้ามาแทนที่ลมที่พัดเข้ามาทำให้หมวกของคุณเคนซาคิปลิวไสว

“ว้าย” เธอร้องแล้วรีบเอาทั้งสองมือจับหมวกไว้ เผยให้เห็นใต้ท้องแขนขาวเนียน ผมหันตัวและหน้าหนี มองออกไปนอกหน้าต่าง

รถไฟสี่ตู้วิ่งท่ามกลางทิวทัศน์ทุ่งนากว้างไกล เมื่อมองออกทางหน้าต่างทำให้รู้สึกวาร์วริงเข้าไป ต้นข้าวเขียวชอุ่มล่อล่อมเกิดเป็นคลื่น

ไปไม้สี่เหลี่ยม

“จะว่าไป ทางชมรมภาพยนตร์นี่มีศิษย์เก่าใจป้าตินะครับ ถึงกับช่วย
เหมามาบ้านพักให้”

คุณเคนซาก็เปิดปากตอบคำพูดของผมเมื่อครู

“ได้ยินมาว่าคุณพ่อเขาเป็นประธานบริษัททำภาพยนตร์นะ”

คุณเคนซาก็พูดกับผมด้วยคำพูดธรรมดา เป็นคำพูดที่ใช้กับเพื่อน
ที่สนิทกัน

หลังตากลมได้พัดใหญ่จนพอใจ คุณเคนซาก็เอื้อมมือไปเลื่อนปิด
หน้าต่างลงมา ผมที่ยาวพลิวไสวโดนลมพัดปลิวมาคลุมหน้าเอาไว้

“ว๊าย”

ระหว่างที่เธอกำลังพัลวันกับการรวบผมยาวที่ปลิวว่อนอยู่นั้น ผม
เอื้อมมือไปปิดหน้าต่างแทน

“ขอบใจนะ ฮามุระคุง”

ภาพของคุณเคนซาก็เอียงปากขอบคุณพร้อมทั้งหยิบเอาผมออก
จากปากทำให้ผมแอบหัวเราะเล็กน้อย

“อ๊ะ หัวเราะแล้ว”

“ไม่ได้หัวเราะซะหน่อย”

“นอกจากหน้าเครียดๆ แล้วหน้าอื่นก็ทำเป็นนี่นา”

คุณเคนซาก็พูดพร้อมกับแก้มทำหน้างอน ตอนพบกันที่ร้านกาแฟ
คิดว่าเป็นคนเงียบขรึม ผมค่อยๆ เริ่มรู้สึกสนิทกับคนคนนี้นี้มากขึ้นแล้วสิ

สักครู่ผมก็รู้สึกว่าคุณจะจ้องผมอยู่แล้วผมก็นึกออกว่าทำไม เพราะที่
ขมับข้างซ้ายของผมมีแผลเป็นอยู่ เป็นแนวยาวประมาณสี่หรือห้าเซนติเมตร
เป็นแผลเป็นที่ค่อนข้างจะเห็นได้ชัดเจน ปกติผมที่ยาวจะปิดบังเอาไว้ แต่
เพราะแรงลมที่พัดผมจนกระเซิงก็เลยทำให้มองเห็น

“แผลนั้น ไปโดนอะไรมาหรือ”

“ถูกก้อนอิฐตกใส่ตอนมีแผ่นดินไหวนานมาแล้วครับ”

ตั้งใจว่าจะเล่าให้รู้เฉยๆ ไม่ได้อยากให้เป็นเรื่องใหญ่โตอะไร แต่
สายตาของคุณเคนซาก็มีแวววิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“เจ็บแสบเลยสิตอนนั้น แล้วมีอาการอะไรที่เป็นผลต่อเนื่องจาก
ตอนนั้นบ้างไหม”

“โชคดีที่ไม่มี แคน้ำตาตาดูดูขึ้นเล็กน้อย บางคนก็กลัวหน้านี้”

“น่าสงสารจัง”

พอรู้สึกตัว นิ้วเรียวยาวของคุณเคนซาก็ยื่นมาลูบไล้ที่แผลเป็น
ความเย็นและนุ่มของผิวเธอทำให้ผมสะดุ้งเฮือก ก่อนที่ผมซึ่งมีวแต่อ้างอิง
จะทันพูดอะไรออกมา นิ้วนั้นก็ถอยห่างออกไป เธอหันไปจัดทรงผมเหมือน
กับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เป็นคนที่ไม่แปลกดีจัง เมื่อวันก่อนยังเคร่งเครียดเจอจางอย่างเป็นงาน
เป็นการ แต่มาวันนี้กลับดูง่วงๆ ไร้การระมัดระวังตัว ถ้าเป็นการกระทำ
ที่วางแผนคิดคำนวณมาก่อนละก็ นับว่าเป็นคนที่ฉลาดมาก แต่ผมกลับ
คิดว่านี่เป็นตัวตนที่แท้จริงของเธอมากกว่า

เคนซาก็ ฮึโกะ

ความจริงแล้วผมได้ข้อมูลของคนคนนี้จากคุณอาเคิจิม่าก่อนแล้ว

3

“เคนซาก็ ฮึโกะ คิดอยู่ว่าเคยได้ยินที่ไหนมาก่อน ในที่สุดก็คิดออก
ก่อนหน้านี้ตอนที่ไปแจกนามบัตรกับพวกตำรวจ พอรู้ว่าฉันอยู่มหาวิทยาลัย
ชินโคก็มีตำรวจคนหนึ่งพูดชื่อนี้ขึ้นมา บอกว่าเธอเป็นนักสืบสาวที่มีการ
สันนิษฐานคดีเป็นเลิศ ไม่ว่าจะเป็คดียากๆ ที่ตำรวจยกมือยอมแพ้
หรือคดีประหลาดแค่ไหนก็คลี่คลายได้ทั้งหมด”

คุณอาเคิจิเล่าให้ฟังก่อนที่เคนซาก็จะมาถึงที่นัดพบ

พอจะรู้ได้ว่าไม่ธรรมดา แต่ก็นึกไม่ถึงว่าจะเป็นสาวน้อยนักสืบ
“เหมือนนิยายเลย ถ้าเป็นจริงอย่างที่ว่าก็ไม่น่ารอดหูรอดตาจาก
พวกสี่อะครับ”

ที่สำคัญ รูปร่างหน้าตาของเธอดูเด่นเตี้ยกว่านางแบบหรือ
ไอดอลปลายแถวเสียอีก ถ้าเอาเรื่องนี้มาเป็นจุดขายของข่าวละก็ รับรอง
ว่าจะต้องเป็นรายการยอดนิยมแน่นอน

“ฉันเองก็สนใจอยู่ เลยให้คุณทานุมะหาข้อมูลให้นะ ดูเหมือนว่า
บ้านเดิมอยู่ที่โยโกฮามะ เป็นตระกูลเก่าชื่อดีที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน
ทีเดียว ทุกคดีที่เธอเข้าไปเกี่ยวข้องจะถูกจำกัดการออกสื่อทุกครั้ง คงคิด
ว่าจะเป็นการทำให้ตระกูลเสื่อมเสียละมัง”

“เป็นคุณหนูผู้ดีมีตระกูลแถมยังเป็นสาวน้อยนักสืบ ช่างเลิศเลอ
อะไรอย่างนี้ แต่การชอบโผล่เข้าไปจุ่นในคดียากๆ นี่น่าจะนิสัยคล้ายๆ
คุณอาเคจินะ ทำไม่ถึงไม่เข้าไปทำความรู้จักกับเธอให้เร็วกว่านี้ล่ะครับ”

ด้วยนิสัยของคนคนนี้ ถ้ารู้ว่ามีหญิงสาวแปลกๆ ประเภทนี้อยู่ใน
มหาวิทยาลัยเดียวกันละก็ จะต้องตรงดิ่งเข้าไปหาแน่นอน แต่คุณอาเคจิ
กลับตอบมาอย่างหงอยๆ ว่า

“ฉันเองก็มีศักดิ์ศรีนะ”

“อะไรนะครับ?”

“ผลงานของเธอจะเป็นของจริง ถึงจะไม่มีการประกาศอย่างเป็นทางการ
แต่ก็ดูเหมือนว่าจะได้ไปประกาศเกียรติคุณจากตำรวจด้วย ส่วนฉัน
ยังไม่มีผลงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลย มันเร็วไปหน่อยที่จะไปเทียบชั้น”

อย่างนี้เอง อธิบายง่ายๆ ก็คือ คุณอาเคจิคิดเอาเองอยู่ฝ่ายเดียวว่า
คุณเคนซาคิที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักสืบชื่อดังโดยใช้ชื่อจริงนามสกุล
จริงนั้นเป็นคู่แข่งของตน ถ้าออกไปนอบน้อมแนะนำตัวก่อนก็เท่ากับยอมรับ
ว่าทางโน้นเก่งกว่า คงเป็นเรื่องที่เสียหน้าอยู่ไม่น้อย

แต่คิดดูดีๆ มันก็แปลก คนที่มีความสามารถและผลงานอย่างเธอ

จะมาสอนใจสืบเรื่องจดหมายหมู่ในชมรมนักศึกษามหาวิทยาลัยไปทำไมกัน ส่วนเรื่องที่มาชวนพวกเราไปร่วมกลุ่มออกค่ายที่บ้านพักนี้ก็ยังไม่รู้เหตุผลที่แน่นอน

“ฮามูระคุง มันต้องเป็นแบบนี้แน่ๆ” คุณอาเคิจิพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แบบไหนครับ?”

“นักสืบชื่อดังระดับประเทศกำลังทำทนายพวกเราที่เป็นคู่หูชื่อดังแห่งมหาวิทยาลัยชินโคโงล่ะ”

“เราเป็นคู่หูกันตั้งแต่เมื่อไหร่หรือครับ?”

“แล้วจะให้เป็นอย่างอื่นไปได้ยังไง นายนะเป็นคู่หูฉัน”

อืม ไม่เลวเหมือนกันแฮะ

“ยังไงก็ดี เรายังไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของเธอ จุดประสงค์การเจรจาก็ยังไม่แน่ชัด เราคงต้องระวังตัวให้มากหน่อย”

4

พวกเราแวะลงที่สถานีกลางทางเพื่อรับประทานอาหารกลางวันเร็วหน่อย แล้วเปลี่ยนมานั่งรถไฟเอกชนต่อ อีกสามสิบนาทีก็มาถึงสถานีปลายทางนอกเมือง ตัวโครงสร้างสถานีซึ่งเดิมทีคงจะเคยมีสีเขียวอ่อนสดใส แต่ปัจจุบันกลายเป็นสีซีดๆ น่าเกลียด มองไม่เห็นเจ้าหน้าที่สถานีเลย อาจจะเป็นสถานีที่ไม่มีคนประจำ

พอกำลังจะก้าวลงไปชานชาลาก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างหลัง

“อาเคิจิคุง คุณเคนซาคิ”

พอหันไปก็เห็นชายหญิงคู่หนึ่งยืนอยู่ คงจะนั่งขบวนเดียวกันมาแต่คนละตู้ พอคุณอาเคิจิเห็นหน้าผู้ชายที่ส่งเสียงเรียกก็เผยยิ้ม

“โอ้ ชินโดคงนี่เอง ต้องขอใบที่อุตสำหรับฟังคำขอคราวนี้”

อีกฝ่ายยิ้มเจื่อนๆ เขาคือชินโดประธานชมรมวิจัยภาพยนตร์สินะ เป็นผู้ขายใส่แว่นรูปร่างผอมเกร็งดูเป็นคนหงิมๆ ไม่ใช่สิ ต้องพูดว่าเป็นคนเอาจริงเอาจังถึงจะถูก

“จริงๆ แล้วให้มาไม่ได้นะ แต่เป็นข้อเสนอจากคุณเคนซากิก็คงต้องดูเป็นกรณีไป ขอให้สนุกก็แล้วกัน”

เป็นประโยคที่เหมือนจะสื่อความหมายในใจว่าที่จริงไม่อยากจะให้พวกแกมาด้วยหรอก คงจะรำคาญกับความเข้าข้างของคุณอากะเคิจิมาก ทั้งสองคนหันมาทางพวกเขาแล้วเริ่มแนะนำตัว

“ผม ชินโด อายุมู คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีสาม เป็นประธานชมรมวิจัยภาพยนตร์ แล้วคนข้างๆ นี่ก็”

“เหมือนชินโดคง คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีสาม โฮชิคาเวะ เรกะ แต่ฉันอยู่ชมรมการแสดง มาช่วยเรื่องการแสดงนะ ฝากตัวด้วยนะ”

ผมสีน้ำตาลเกลัดดัดลอนอ่อนๆ กับหน้าตาน่ารักราวกับไอดอลสวยคนละแบบกับคุณเคนซากิ แหวนคู่แฝดสองประกายบนนิ้วของทั้งสองแสดงให้เห็นชัดเจนว่าทั้งสองคนเป็นแฟนกัน

ต่อมาพวกผมก็แนะนำตัวบ้าง พอคุณเคนซากิแนะนำตัวเสร็จ ชินโดก็พูดขึ้นว่า

“เออ ขอขอบคุณที่ช่วยในครั้งนี้นะ รวบรวมคนยากมากเลย...”

แล้วก็ก้มศีรษะให้ ท่าที่ต่างจากที่ปฏิบัติต่อคุณอากะเคิจิลับ ทั้งที่ชินโดอยู่ชั้นสูงกว่าหนึ่งปี กลับใช้คำที่สุภาพด้วย แต่คุณเคนซากิทำเป็นไม่สนใจท่าทางอ่อนน้อมนั้น

“ไม่เป็นไร ฉันเองก็สนใจอยากมาอยู่แล้ว”

สนใจ อธิบายเหตุผลที่มาร่วมงานด้วยคำเพียงคำเดียว ผมแอบมองสีหน้าแต่ก็ไม่รู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่เหมือนเดิม

“แล้วสมาชิกคนอื่นๆ ละ”

คุณอาเคจิกวาดตามองซานซาลาที่ว่างเปล่า พวกเราก็ยังไม่ได้ข้อมูลว่ามีผู้เข้าร่วมงานกี่คน เมื่อเงยหน้ามองนาฬิกาก็เห็นว่าเป็นเวลาก่อนเวลานัดสิบห้านาที

“บางคนล่วงหน้าไปก่อนแล้วพร้อมกับรถขนอุปกรณ์ ที่นัดเจอกันที่นี่ก็เหลืออีกแค่สามคน” ชินโดตอบ

ทันทีที่เดินออกจากเครื่องกั้นเข้าออกสถานี แสงแดดจ้าก็สาดส่องจกจันส่งเสียงดังระงมท่ามกลางแสงจ้าที่ทำให้ดวงตาพวามัว ทำให้ผมนึกถึงไรรานที่บ้านนอกของคุณปู่ซึ่งเคยอาศัยอยู่สมัยเด็กๆ ช่วงเวลาหนึ่ง

“ฮะ อยู่ตรงนั้น”

มองตามออกไปก็เห็นรถตู้คันใหญ่จอดอยู่ที่วงเวียนเล็กๆ หน้าสถานี
“ฉันจะไปห้องน้ำ ไปกันก่อนเลย”

พวกเราจึงแยกกับโฮชิคาวะแล้วเดินไปยังรถตู้ที่จอดอยู่ ผู้ชายคนหนึ่งเปิดประตูฝั่งคนขับลงมา เป็นผู้ชายใส่แว่นท่าทางเป็นคนตรงๆ น่าจะมีอายุมากกว่าคุณอาเคจิก อาจจะประมาณสามสิบ

“สวัสดีครับ จากมหาวิทยาลัยชินโคโงใหม่ ผมเป็นผู้ดูแลบ้านพักชื่อ คันโนะ ยูอิโตะ”

“...คนเดิมเมื่อปีที่แล้วลาออกไปแล้วหรือครับ” ชินโดถามแกมกังวลนิดๆ

“ครับ ผมมารับหน้าที่ต่อเมื่อเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว คนอื่นรออยู่ในรถเรียบร้อยแล้วครับ”

คันโนะยิ้มกว้างแล้วเปิดประตูเลื่อนให้ ในรถมีสมาชิกที่มาถึงก่อนแล้วนั่งอยู่สามคน

แต่พอมองวิธีการนั่งในรถก็รู้สึกแปลกๆ รถตู้มีที่นั่งทั้งหมดสี่แถว จำนวนที่นั่งจากแถวหน้าถึงแถวหลังคือ สอง - สอง - สาม และสามที่นั่ง จำนวนคนนั่งรวมคนขับแล้วคือเก้าคน สามคนที่มาก่อนน่าจะเลือกนั่งแถวที่สามหรือแถวสุดท้ายหรืออาจจะนั่งทั้งสองแถว แต่พวกเขาที่มาก่อนกลับ

แยกกลุ่มกันนั่ง โดยมีสองคนนั่งแถวท้ายสุด ส่วนอีกคนที่เหลือเลือกที่นั่งข้างคนขับ ราวกับมีคลื่นแม่เหล็กที่ผลักให้ออกจากกันจนต้องนั่งอยู่ห่างกันคนละฝั่งแบบนี้ ข้างผิดธรรมชาติเสียจริงๆ

ท่าทางชินโดก็น่าจะรู้สึกเหมือนกัน เขาทำหน้าสงสัยอยู่ครู่หนึ่งแต่ก็ขึ้นไปนั่งแถวที่สองโดยไม่พูดอะไร คุณอาเคิจิขึ้นไปนั่งข้างๆ ชินโด ส่วนผมกับคุณเคนซากินั่งแถวที่สามโดยนั่งจากด้านในสุดก่อน โยชิคาวะที่มาจากนุสึดุทท้ายก็คงจะมานั่งข้างๆ พวกผมที่แถวนี้

ผมยังคงไม่หายสงสัยหญิงสาวที่เลือกที่นั่งข้างคนขับ ถึงผู้หญิงคนนี้จะไม่ถูกกับสองคนข้างหลังแต่ทำไมต้องเลือกที่นั่งข้างคนขับด้วย

ทันใดนั้น หญิงสาวที่นั่งข้างคนขับคงจะรู้สึกได้ถึงสายตาของผมที่มองอยู่ จึงหันมาแล้วพูดรว้อย่างเร็วว่า

“โทษทีนะ ฉันเป็นคนเมารถมากๆ เลย”

ดูเป็นสาวสวยที่ชาญฉลาดแต่ทำให้บรรยากาศชวนอึดอัด คุณอาเคิจิที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ตอบ

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมชื่ออาเคิจิ ข้างหลังนี่คือฮามาระุงกับคุณเคนซากิ”

“นาบาริ สุมิเอะคะ คณะศิลปศาสตร์ ปีสอง”

นาบาริพูดแค่นั้นก็หันกลับไปมองด้านหน้าเหมือนเดิม ท่าทางเป็นคนช่างกังวล

“ฉันชื่อทาคากิ แล้วนี่ก็ชิสุฮาระะ” อยู่ดีๆ ก็มีเสียงโพล่งขึ้นมาจากด้านหลัง

หญิงสาวสองคนที่นั่งอยู่แถวท้ายสุดมองดูเป็นคู่หูใหญ่เล็ก คนตัวสูงที่นั่งทางขวา (น่าจะสูงกว่าคนข้างๆ ประมาณช่วงศีรษะได้) ท่าที่เป็นคนแข็งเอาเรื่องก็คือทาคากิ หญิงสาวตัวเล็กที่นั่งด้านซ้ายท่าทางเป็นคนเงียบๆ เรียบร้อยคือชิสุฮาระะ ทั้งสองคนต่างก็แต่งตัวดูดี ทาคากิเป็นสาวสวยหน้าตาคมตัดผมสั้นแบบเด็กผู้ชาย ในขณะที่ชิสุฮาระะผมสีดำดูเป็นคนนุ่มนวล แต่การ

ที่ทั้งสองคนบอกแต่ชื่อไม่บอกว่าอยู่คณะไหนดูจะห้วนไปหน่อย อีกอย่างผมไม่รู้ลึกถึงความสนุกสนานจากหญิงสาวสามคนนี้เลย ผมว่าประธานชินโดเลือกคนมาผิดเสียแล้วละ

“ขอโทษที่ให้รบกวนค่ะ”

โฮชิคาวะมาขึ้นรถได้ถูกจังหวะพอช่วยกั๊บบรรยากาศอึมครึมได้บ้างแล้วรถก็วิ่งออกจากวงเวียนด้านหน้าสถานี เมื่อออกจากสถานีมาได้ประมาณสิบนาทีก็เริ่มไม่เห็นบ้านคน เข้าสู่เขตที่มีแต่ต้นไม้เรียงราย แต่ก็เป็นที่น่าประหลาดใจว่าถนนฝั่งที่รถวิ่งอยู่มีการจราจรคับคั่งทำให้รถเคลื่อนไปข้างหน้าได้ไม่เร็วนัก

“ปกติรถเยอะแบบนี้หรือครับ”

คันโนะมองผ่านกระจกมองหลังเมื่อได้ยินคำถามของชินโด

“ไม่หรอกครับ ปกติไม่มีรถวิ่งมากนัก แต่ได้ยินมาว่าวันนี้กับพุงนี้ มีงานอีเวนต์กลางแจ้งที่อยู่ย่านแห่งชาตินะครับ”

“งานอีเวนต์?”

ทาคากิที่นั่งท้ายสุดให้ข้อมูลเพิ่ม

“รู้แต่ว่าชื่องานซาเบะอาร็อกเฟส เมื่อก็นั่งลองค้นข้อมูลดูแล้วเห็นมีวงดนตรีที่มีชื่อเสียงมาร่วมงานด้วย ไซ้ใหม่ มิฟุยุ”

ชิสุฮาระที่นั่งข้างๆ ผงกหัวตอบรับเบาๆ เมื่อถูกโยนคำถามมาให้ ทาคากิดูท่าทางมั่นใจคงเป็นนักศึกษาปีที่สาม ชั้นปีเดียวกับกับชินโดหรือเปล่านะ

“เหมือนว่าปีที่แล้วจัดห่างกับเราไปหนึ่งอาทิตย์ก็เลยไม่ชนกันนะ”

ได้ยินประโยคนี้ของทาคากิแล้วก็นึกอะไรขึ้นมาได้

“ปีที่แล้วคุณทาคากิก็มาเหมือนกันหรือครับ”

ผมถาม แต่ทาคากิก็ตอบมาแค่ “กั๊นนะ” ผมคิดไปเองหรือเปล่าที่รู้สึกว่าคุณพวกเขาไม่ค่อยยินดีที่พวกเรามาที่นี่

“คนที่มาสองปีซ้อนมีแค่ผมกับเธอเท่านั้นแหละ”

ซินโดตอบ พยายามจะกลบเกลื่อนความไม่เป็นมิตรของทาคากิ ซึ่งก็หมายความว่าแม้แค่สองคนนี่เท่านั้นที่รู้เรื่องราวซึ่งเกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว

“แล้วก็ อันนี้เป็นสุจิตร์รายละเอียดของกิจกรรมคะ”

โฮชิคาวะส่งเอกสารจำนวนหกหน้าที่เข้าเล่มอย่างดีให้ หน้าปกวาดเป็นรูปสัตว์ป่ากำลังเล่นอยู่ริมทะเลสาบ คงจะเป็นผลงานของใครสักคนในคณะศิลปศาสตร์นั่นเอง

“ทำมาอย่างดีเลยนะเนี่ย”

“ขอบคุณที่ชม ฉันเป็นคนทำเอง” โฮชิคาวะตอบ

พอเปิดอ่านเนื้อหาที่เขียนไว้ ก็เห็นว่านอกจากตารางกิจกรรมในช่วงสามวันสองคืนแล้วยังมีการระบุผังห้องเอาไว้ว่าใครพักห้องไหน เพนซ์ันที่จะไปพักมีชื่อว่า ‘บ้านชิจิน’ ส่วนคนที่จะมาร่วมกิจกรรมก็มาจากชมรมวิจัยภาพยนตร์และชมรมการแสดงเป็นหลัก มีพวกผมและคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นคนนอกอีกรวมทั้งหมดแล้วเป็นสิบคน ถึงกระนั้นก็ตาม เมื่อดูผังห้องก็จะพบว่าห้องว่างเหลือเยอะทีเดียว ห้องพักสำหรับแขก ทั้งชั้นสองและชั้นสามรวมกันมีทั้งหมดสิบหกห้อง เหลืออีกหกห้องที่ไม่ได้เขียนชื่อผู้พักเอาไว้ เมื่อเห็นแบบนี้คุณอาเคจิกิพูดขึ้นว่า

“คนมาน้อยกว่าที่คิดไว้อีก สมาชิกชมรมที่มาออกค่ายมีสักกี่เปอร์เซ็นต์ครับนี่”

“ไม่ถึงครึ่งหรอก ถึงจะเป็นการออกค่ายนักศึกษาแต่ก็มีการถ่ายภาพยนตร์กัน ถ้าออกมาดีก็จะเอาไปขายให้บริษัทพอของรุ่นพี่ เหมือนมหากรายได้พิเศษช่วงปิดเทอมนะ ไม่ได้บังคับว่าต้องมากันทุกคน อีกอย่างรุ่นพี่ที่เป็นศิษย์เก่าก็จะพาเพื่อนมาอีกสองคนด้วย”

คำพูดของซินโดฟังดูราวกับว่ากำลังพยายามกลบเกลื่อนตัวเลขของผู้เข้าร่วมงานที่มีน้อย

ระหว่างที่กำลังพูดคุยกัน นอกจากโฮชิคาวะแล้วสาว ๆ คนอื่นได้แต่นิ่งเงียบไม่ส่งเสียงอะไร มีแต่ผู้ชายที่พูดจาเรื่อยเปื่อยเสียงดัง

ในที่สุดหัวข้อการคุยก็วกมาถึงเรื่องชมรมคนรักเรื่องลึกลับจนได้ ผมคุยถึงนิยายที่ชอบอย่างไม่ค่อยเต็มปากนัก แต่ด้วยความที่พวกเขารู้เรื่องภาพยนตร์ดี จึงพอจะมีคนที่ยกตัวอย่างชื่อเรื่องในแนวลึกลับสวนขึ้นมาคุยบ้าง แต่แล้วจู่ๆ โหชิตวาระก็โผล่ขึ้นเหมือนโยนระเบิดลงกลางวงสนทนาว่า

“นี่ไม่ใช่ชมรมคันคว่าเรื่องลึกลับสินะ เพิ่งรู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า ดูท่าว่าทางโน้นเขาเป็นที่รู้จักมากกว่าสินะ” คุณอาเคิจิพูด

“ขอโทษนะคะ แต่ว่าทำไมถึงต้องมีชมรมสองชมรมที่คล้ายๆ กันในมหาวิทยาลัยด้วย”

เลิกถามเข้าซีเดี๋ยวนี้ เดี่ยวคุณอาเคิจิก็ร้องให้หรือก

ถึงจะไม่เห็นหน้าแต่ผมก็นึกภาพออกว่าริมฝีปากของเขากำลังกระตุกเพราะถูกเอาไปเหมารวมเข้ากับชมรมคันคว่าเรื่องลึกลับที่แทบจะไม่มีความรู้เรื่องลึกลับเอาเสียเลย

ทว่าโหชิตวาระก็โยนระเบิดลูกที่สองเข้ามา

“แล้วชมรมคนรักเรื่องลึกลับนี่ ปกติทำกิจกรรมอะไรกันหรือคะ”

คราวนี้ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับหันมาทางผม ได้แต่คิดในใจว่า ขอร้องล่ะ ได้โปรดอย่ามาถามผม เพราะกิจกรรมของเราคือการเข้าไปยุ่งเรื่องชาวบ้านอย่างที่กำลังทำอยู่นี้แหละ แต่แล้วคุณเคนซากิที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็เข้ามาช่วยไว้

“พวกเขาไม่เพียงแต่จะชอบเรื่องลึกลับเท่านั้นแต่ยังช่วยคลี่คลายเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในมหาวิทยาลัยด้วยนะ”

“บางคนก็เรียกพวกเขาว่านักสืบโฮล์มส์แห่งมหาวิทยาลัยชินโด”

เมื่อได้ยินอย่างนั้น คนที่อยู่ในรอบ ซึ่งก็มีเพียงแค่โหชิตวาระ ชินโด กับคันโนะที่เป็นคนขับ ส่งเสียงรับด้วยความสนใจหรือไม่ก็สงสัย ผมก้มหัวทำความเคารพให้คุณเคนซากิอยู่ในใจ เป็นการช่วยพูดที่ยอดเยียมมาก

แต่คุณอาเคิจินั้นแทนที่จะดีใจกลับเงยบแล้วหันหลังให้พวกเรา

คงจะรู้สึกว่าคุณเคนเคนซาก็ซึ่งมีผลงานในระดับประเทศส่งสารทำรบบมาให้อยู่ก็ได้ ขณะที่ผมคิดว่าควรจะเปลี่ยนเรื่องคุย คุณเคนซาก็พูดต่อว่า

“ดีจังที่ทุกคนชอบดูภาพยนตร์หรืออ่านนิยายเป็นงานอดิเรก ฉันไม่ค่อยจะมีอะไรแบบนี้เลย”

“ไม่อ่านนิยายลึกลับเลยหรือครับ”

“ตอนเด็กๆ เคยอ่านนักสืบเชอร์ล็อก โฮล์มส์กับจอมโจรลูแปงที่ห้องสมุด แต่ก็จำเนื้อเรื่องไม่ค่อยจะได้แล้ว”

แม้ว่าคุณอาเคจก็ยังไม่แปลกใจ เขียงหน้าหันกลับมามอง เพราะสำหรับเขาแล้วนักสืบกับนิยายลึกลับเป็นเรื่องที่ตัดจากกันไม่ได้

รถค่อยๆ วิ่งช้าๆ แล้วคันโนะก็พูดขึ้นด้วยท่าทางนึกสนุกว่า

“ฉันต้องถูกใจบ้านพักของเราแน่เลยล่ะครับ”

“โอ้ พุดมาแบบนี้แสดงว่ามีอะไรสินะครับ” คุณอาเคจเสียงดังด้วยความตื่นเต็น

“เอ เรื่องนั้นผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าในบ้านพักมีอาวุธจากต่างประเทศที่เจ้าของบ้านสะสมประดับไว้เต็มไปหมด ดาบเอซ หอกเอซ เยอะจนน่ากลัวเลยครับ”

“ฮะ จริงด้วย ในบ้านมีพวกอาวุธโบราณที่ผ่านการใช้งานในสงครามมาจริงๆ ปีที่แล้วคุณนานามิยะยังขู่ว่าบางอันฆ่าคนมาแล้ว” ซินโดเสริมคนที่ชื่อนานามิยะนี่คงจะเป็นหนึ่งในศิษย์เก่าที่มาก่อคดีด้วยสินะ

“หืม อาวุธหรือ...”

บอกตามตรงว่ามีกลิ่นของความลึกลับอยู่จริงมาก การตอบสนองของคุณอาเคจก็เลยดูครึ่งๆ กลางๆ แต่คันโนะก็ยังพูดต่อ

“แต่ถ้าพุดถึงหน้าร้อน การพักผ่อนหย่อนใจกับหนุ่มๆ สาวๆ แล้วละก็ ผมนึกถึงเรื่องเข่าขวัญสั่นประสาทมากกว่าเรื่องลึกลับนะ”

“เรื่องเข่าขวัญสั่นประสาทที่ว่านี่เป็นพวกซอมบี้หรือเจสันอะไรแบบนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่เลย เรื่องพวกนี้ส่วนมากจะมีฉากเป็นหน้าร้อนใช่ไหม แล้วสมาชิกที่แตกพวกมากที่สุดก็จะเป็นเหยื่อคนแรก”

“ผมน่าจะเป็เหยื่อคนแรกที่ว่ะ”

ซินโดโพล่งขึ้นมาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ส่วนทางด้านหลังมีเสียงหายใจแรงๆ ของทาคากิดังมา

5

รถค่อยๆ แล่นผ่านทางที่การจราจรคับคั่งอย่างช้าๆ ไม่นานก็ปรากฏทิวทัศน์ทะเลสาบขนาดใหญ่จนเกือบคิดคิดว่าเป็นทะเลเสียอีก และที่เห็นนี่คือทะเลสาบซาเบะอานั่นเอง พื้นที่ของทะเลสาบถึงแม้จะแค่นี้หนึ่งในห้าส่วนของทะเลสาบบิวะ แต่ภาพจริงที่อยู่เบื้องหน้าทำให้รู้สึกกว้างใหญ่ไพศาล ยิ่งกว่านั้นจากข้อมูลที่เขาไว้ก่อนหน้านี้ ทำให้รู้ว่าทะเลสาบมีรูปร่างเหมือนพระจันทร์เสี้ยวที่หงายขึ้นคล้ายปากที่กำลังยิ้มของตัวการ์ตูนพวกผมกำลังวิ่งผ่านจากตรงกลางส่วนเว้าด้านบนไปยังอีกฝั่งซึ่งอยู่ด้านซ้าย

ผิวน้ำของทะเลสาบนิ่งสงบและสวยงาม มีสีครามเข้มต่างจากทะเลน้ำเค็ม ถนนสายเดียวที่มีฝั่งละหนึ่งเลนตัดเลียบแนวชายฝั่ง ผ่านทางโค้งกว้างๆ หลายโค้ง จนในที่สุดก็เริ่มมองเห็นหลังคาบ้านพักตากอากาศที่ตั้งห่างๆ กันอยู่บนเนินลาดของภูเขาซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ทางทิศเหนือ

เมื่อถึงกลางทาง ขบวนรถที่วิ่งเต็มเลนถนนด้านหน้าก็พากันเลี้ยวออกไปทางตีนเขา ทำให้พวกผมพ้นจากสภาพการจราจรแออัด จากป้ายบอกทางทำให้รู้ว่า อุทยานแห่งชาติซึ่งเป็นสถานที่จัดงานร็อกเฟสที่อยู่ออยู่เลยภูเขาออกไปอีก

รถวิ่งเลียบทะเลสาบไปได้อีกครู่ใหญ่จึงวิ่งวนอ้อมภูเขาที่ยื่นออกมาแล้วในที่สุดก็ได้ยินเสียงจากที่นั่งคนขับว่า

“ตรงนั้นครับ”

ตรงที่คันโนะซึ่มีมือออกไปเป็นหลังคาสีน้ำตาลแดงที่คลุมถึงระเบียงบ้าน แต่เพียงแวบเดียวก็ถูกต้นไม้หนาที่บังตาไปจนหมด คันโนะซึ่หักพวงมาลัยเดี่ยวเข้าถนนแคบๆ ทางขวาแล้วเริ่มขึ้นเนินเขาเล็กๆ ซึ่งใช้เวลาไม่นานนักก็ออกมาถึงช่วงที่ต้นไม้เว้นระยะ ทำให้มองเห็นหลังคาของบ้านพักเมื่อครู่นี้ได้ถนัดขึ้น

บ้านพักสร้างบนที่ราบบนเนินเขาซึ่งถูกตัดเป็นขั้นบันได ตัวผนังทาสีขาวตัดกับโครงสร้างที่เป็นไม้สไตล์บ้านตะวันตก ผมถึงกับผล่ออุทานออกมา

“โอ้โฮ...บ้านใหญ่หรูหรามากเลยครับ ผมนึกว่าจะเล็กกว่านี้เสียอีก”

น่าจะใหญ่พอๆ กับโรงเรียนประถมตามต่างจังหวัดได้เลยกระมัง ตัวบ้านตั้งอยู่ตรงที่ราบด้านบน ส่วนที่ราบด้านล่างเป็นที่จอดรถ ที่ตัวอาคารเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กกับลานกว้าง ในตู้จิบตรบอกว่าคันโนะซึ่จะมีปาร์ตีบาร์บีคิวตรงลานนี้

ที่จอดรถมีรถจอดอยู่ก่อนหน้าแล้วสองคัน คันหนึ่งน่าจะเป็นของสมาชิกชมรมที่มาถึงก่อนหน้า ส่วนที่เหลืออีกคันคงจะเป็นของศิษย์เก่า เมื่อมองเห็นรถ คุณอาเคจิกิรำพึงรำพันออกมาด้วยท่าที่เหนื่อยหน่าย

“GT-R สีแดงรี กลางป่าแบบนี้ช่างอยู่ผิดที่ผิดทางจริงๆ”

“รถของคุณคาเนะมิตสึนะครับ เป็นลูกชายของเจ้าของบ้านหลังนี้” คันโนะซึ่หัวเราะผิดๆ “เป็นคนสุรุษสุร่ายนะครับ”

ขณะผมกำลังมองรถที่ไม่ค่อยจะเห็นบ่อยนัก เดว่าราคา น่าจะเกือบสิบล้านเยน ก็ได้ยินเสียงซุนๆ ดังมาจากทางด้านหลัง

“ฮิ ปีที่แล้วเห็นไวววายที่ห้องรถไปครูดกับเนินตรงนั้นอยู่แท้ๆ ไม่ยกกะเข็ดนะ”

หันไปก็เห็นตัวต้นเสียงคือทาคากิซึ่งไม่ค่อยจะเปิดปากพูดอะไรในรถมาตลอดทาง สำหรับเธอซึ่งร่วมกิจกรรมปีที่แล้วด้วย ดูเหมือนจะไม่ค่อย

ถูกใจศิษย์เก่าเท่าไร

“ไปกันเถอะครับ”

คันโนะเดินนำพวกผมขึ้นบันไดเหล็กมุ่งหน้าไปยังที่ราบด้านบนจนมาถึงประตูทางเข้าบ้านพัก

บ้านพักเป็นแบบตะวันตกสามชั้นแต่รูปทรงดูแปลกตาอยู่เล็กน้อย เมื่อดูตามผังห้องพักในสูจิบัตรจะเห็นว่าเป็นอาคารสร้างแบบโลว์ระดับ เหมือนรูปปั้นหันด้านข้าง ทางทิศใต้จะเป็นส่วนของห้องพัก

เมื่อเข้าประตูบ้านไปก็เห็นพรมสีแดงเข้มปูทั่วทั้งห้อง ด้านหน้าสุดเป็นพรมอนต์ด็อนรับติดช่องบานกระจก มองเข้าไปด้านในบ้านจะเห็นสวนเล็ก ๆ ติดกับเทอเรซ ซ้ายมือเป็นลิ้นชักกว้างขนาดใหญ่สลามวอลเลย์บอล ได้สนามหนึ่งเลยทีเดียว แสงอาทิตย์ส่องผ่านกระจกหน้าต่างบานใหญ่เข้ามาทำให้ในห้องสว่างเพียงพอ ไม่จำเป็นต้องเปิดไฟเพิ่ม ในลิ้นชักมีโซฟาสองตัวคั่นด้วยโต๊ะรับแขก มีคนนั่งรออยู่แล้วสามคน ผู้ชายหนึ่งในนั้นหันมามองพวกผมเขม็ง ด้วยตาข้างซ้ายและขวาที่อยู่ห่างกัน กับทรงผมคล้ายๆ พวกอินเดียนแดง ทำให้ผมคิดไปถึงสิ่งมีชีวิตประเภทปลา

ชายคนนั้นพูดขึ้นมา เป็นเสียงที่ฟังแล้วน่ารำคาญทีเดียว

“ซ้ำจริงเว้ย นี่ฉันนั่งรอสาว ๆ มาตั้งแต่เช้าแล้วนะ แต่คนมาถึงก่อน กลับเป็นผู้ชายอ้วน ๆ อยากจะอ้วน”

ระหว่างที่พวกเรายืนนิ่งซึ่งเพราะกำลังมีงานที่จู่ ๆ ก็เจอกับคำพูดหยาบคายโดยไม่ทันตั้งตัว ชินโดเดินออกไปก้มศีรษะลง

“ขอโทษครับ รอดิดมากเลย แต่สาว ๆ ไม่มีใครมาถึงก่อนเลยสักคนหรือครับ”

“จะไปรู้ละ ไม่เห็นมีใครมาทักทายอะไรเลย” ชายตากกลมโตเหมือนปลาพูดโดยที่ยังนั่งเอนหลังที่โซฟาอย่างวางท่า ดูท่าทางเป็นคนสำคัญ คงจะเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้าของบ้าน

“ช่างมันเถอะน่า เดเมะ พวกฉันอายุแทน”

คนที่ออกมาห้ามเป็นผู้ชายผิวเกรียมแดด ผมยาวรวบไปข้างหลัง ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวห้อยสร้อยคอเงิน หน้าตาดีแบบเถื่อนๆ ประมาณอายุก็น่าจะราวๆ ยี่สิบกลางๆ หรือปลายๆ

“ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนจากมหาวิทยาลัยชินโด พวกฉันไม่ได้เป็นสมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์แต่ก็เป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยชินโด เป็นเพื่อนของนานามิยะที่นั่งอยู่ตรงนี้ พวกเราจะมาเที่ยวที่นี่ในช่วงฤดูร้อนของทุกปี ฉันชื่อทัทสึนาคิ ฮารุยะ ส่วนที่เรื่องมากนี่คือเดเมะ โทบิโอะ”

เรื่องกลายเป็นว่าชายหน้าปลาเมื่อครูนี้นี้ก็เป็นแขกที่ได้รับเชิญมาเหมือนพวกผม คงจะรู้จักกับชินโดตั้งแต่ปีที่แล้ว ช่างเป็นคนทีกล้าวางก้ามในบ้านพักของคนอื่นได้ราวกับเป็นบ้านตัวเองเสียจริง

เดเมะงอนจนเงียบไป ชายร่างเล็กที่ถูกเรียกชื่อว่านานามิยะก็ลุกยืนขึ้น เป็นคนที่หน้าตาได้รูป ผิวขาว ตาและปากเล็ก แกรมยังทำผมเสียไปข้างหลังทำให้ดูเหมือนใส่หน้ากากเอาไว้ เขากำมือแล้วเคาะที่ขมับเบาๆ สองครั้งก่อนจะพูดว่า

“จำนวนสาวๆ น้อยลงกว่าที่บอกตอนแรกอีกนี่นา ชินโด จัดการอะไรได้แย่มากจริงๆ”

อ้าวๆ คนคนนี้ก็ใช้คำพูดหยาบคายด้วยเหมือนกัน

“คือ เอ่อ...เผอิญมีเรื่องทำให้สมาชิกชมรมมากันไม่ได้หลายเรื่องนะครับ”

นานามิยะไม่สนใจชินโดที่กำลังแก้ตัวน้ำขุ่นๆ ต่อหน้าพวกผม หันไปพยักหน้ากับคินโอะซึ่งเป็นผู้ดูแลบ้านพัก

“พาแขกไปที่ห้องก่อนก็แล้วกัน ชินโด หลังจากนี้จะมีการถ่ายทำอะไรใช่ไหม?”

“ครับ”

“บารี่ปีควมมือเย็นเริ่มหกโมงนะ ออย่ามาสายล่ะ”

กำชับมาแค่นั้นแล้วหนุ่มอาวุธใลกว่าสามคนก็เดินออกจากบ้านพัก

ลงไปทางที่จอดรถ ตอนที่สวนกัน สายตาของเดเมะกับนานามิยะซึ่งดูถูก
ผู้หญิงที่มาด้วยกันทำให้รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“อะไรกันคนพวกนี้ นิสัยแย่มาก”

โฮชิคาวะพูดสิ่งที่ทุกคนคิดอยู่ในใจออกมาทันทีโดยไม่เกรงใจ

ก็เข้าใจดีอยู่หรอกว่าการมาที่นี้จุดประสงค์หนึ่งก็คือการนัดเด็ดจับคู่
แต่ก็ไม่คิดว่าจะมีคนพูดออกมาประเจิดประเจ้อตั้งแต่แรกแบบนี้ ทำราวกับ
ว่าผู้หญิงที่มาเป็นสาวบริการ คุณณาเคจิถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้งว่า

“เขาเป็นลูกชายเจ้าของบ้านใช่ไหม”

“ใช่ เป็นศิษย์เก่า เคยอยู่ชมรมวิจัยภาพยนตร์ จบออกไปได้สามหรือ
สี่ปีแล้วละ ตอนนั้นก็ยังให้รุ่นน้องเข้าพักที่บ้านนี้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ค่อนข้าง
กระป๋องหนักทีเดียว ส่วนคุณเดเมะเขาก็เป็นแบบนั้นเอง ทำให้คนเข้าใจผิด
บ่อยๆ แต่ก็ไม่ใช่คนไม่ดีหรอกนะ อย่าคิดมากเกินไป”

ชินโดเหงื่อซึมเต็มหน้าผากพยายามจะอธิบาย แต่ดูเหมือนว่า
กลุ่มสาว ๆ จะรู้สึกรังเกียจไปเสียแล้ว

“คุณชินโด งั้นก็หมายความว่า”

คุณเคนซากิพูดด้วยสีหน้าปกติพร้อมกับมองในสูจิบัตร

“ผังห้องที่ให้มา ตรงที่ว่างอยู่ไม่ได้เขียนชื่อคือห้องพักที่พวกเขา
พักกันนะสิ”

นอกจากพวกผมมันักศึกษาสิบคนแล้วยังมีห้องที่ยังไม่ได้เขียนชื่อ
คนเข้าพักอีกหกห้อง ในจำนวนนั้นสามห้องจะเป็นห้องที่พวกเขาใช้

“ฮือ” ชินโดตอบอย่างไม่ค่อยเต็มเสียงนัก

“ตายแล้ว โอย ไม่เอานะ”

โฮชิคาวะและคนอื่นๆ รีบเปิดดูผังห้องกันทันที

มีห้องว่างอยู่ที่ชั้นสองจำนวนสี่ห้อง ส่วนชั้นสามมีอีกสองห้อง
ในจำนวนนี้ถ้าหากพวกศิษย์เก่าเข้าพัก คนที่จะต้องอยู่ห้องติดกันก็คือ
โฮชิคาวะซึ่งอยู่ห้อง 203 นาบาริ ห้อง 206 คุดามัตสึ ห้อง 302 ชิสุฮาระ

ห้อง 307 ส่วนคุณเคนซากิที่พักห้อง 201 มีสาวสวยตัวสูงท่าทางแข็งแรงแรง
อย่างทาคากิพักข้างๆ เมื่อเห็นดังนั้นผมก็รู้สึกคลายกังวลไปได้บ้าง

โชคดีที่ห้องของผมอยู่ด้านในสุดของชั้นสาม ห้องข้างๆ เป็นหนึ่งใน
ในสาวใหญ่เล็กอีกคนคือชิสุฮาระซึ่งเป็นคนตัวเล็กท่าทางเงิบๆ แสดง
ว่าผมไม่มีทางที่จะได้ห้องติดกับศิษย์เก่าพวกนั้น แต่แล้วผมก็รู้สึกได้ถึง
สัญญาณบางอย่างจึงหันกลับไปเห็นสายตาเย็นชาของทาคากิที่มองมา
คงนึกว่าตัวเองมีหน้าที่ปกป้องชิสุฮาระจึงส่งสายตามาเพื่อเป็นการเตือนว่า
ถ้าหากทำอะไรชิสุฮาระละก็เอาเรื่องแน่นอน ถ้าเป็นแบบนี้ไม่ควรคิดจะ
สานสัมพันธ์ไมตรีใดๆ น่าจะปลอดภัยที่สุด

คันโนะไขกุญแจพรอนต์ออกแล้วหยิบการ์ดกุญแจอีกหนึ่งออกมาด้วย
“ฉันขอแจคีย์การ์ดของแต่ละห้องนะครับ เข้าห้องแล้วที่ผนัง
ด้านข้างติดกับประตูจะมีที่เสียบการ์ด เวลาออกไปข้างนอกกรุณาอย่าลืม
ไว้ในห้องและไม่จำเป็นต้องฝากไว้ที่พรอนต์ อ๊ะ...แล้วก็”

คันโนะมองไปทางขวามือ

“ลิปต์ตัวนี้เล็กมาก ขึ้นได้ไม่เกินสี่คน คงจะขึ้นข้างบนพร้อมกัน
ทุกคนไม่ได้ ขอให้แบ่งไปใช้บันไดก็แล้วกันนะครับ”

จากด้านซ้ายของลิปต์มีทางเดินไปทางทิศตะวันออก เดินไปสุดทาง
จะพบบันได อาจจะเป็นการเดินอ้อมแต่ห้องของผมอยู่ใกล้กับบันได
ผมจึงตัดสินใจไปใช้บันไดแทน

“ฮามุระคุง” คุณอาเคิจิพูดขึ้นพร้อมกับมองนาฬิกา “หลังจากนี้
คนอื่นๆ จะไปถ่ายหนังกัน พวกเราจะเอาอย่างไรดี?”

ผมคิดสักครู่จึงบอกว่าอยากจะขอไปดูการถ่ายทำภาพยนตร์ด้วย
บอกตรงๆ ว่าความจริงแล้วอยากจะไปเดินเล่นชมความงามรอบๆ ทะเลสาบ
ซาเบะอาคนเดียรมากกว่า แต่ในเมื่อมารบกวนการออกค่ายของชมรม
คนอื่น คงจะไม่ดีนักที่จะไปไหนมาไหนโดยไม่สนใจกิจกรรมกลุ่มเอาเสียเลย
อีกอย่างก็อยากรู้ด้วยว่าคิลิวิญญานเขาถ่ายทำกันอย่างไร

“คุณเคนซาก็ล่ะครับ?”

“หืม ก็ต้องไปด้วยกันสิ”

พูดทำนองว่าทำไมถึงได้ถามอะไรแบบนี้ขึ้นมา สรุปได้ว่าเธอคิดจะตามติดพวกเราตลอดการออกค่ายมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้ออกจุดประสงค์ที่แท้จริงกับพวกเราเท่านั้น

“อีกอย่างนะ ฮามูระคุง” เธอหันปลายนิ้วชี้มาทางผม “เลิกเรียกฉันว่าเคนซาก็ชะที มันฟังดูไม่ดียังไงไม่รู้ เรียกฮิรุโกะเฉยๆ ก็ได้”

“...โอเคครับ คุณฮิรุโกะ”

“ดีมาก ดีมาก”

สำหรับผมแล้วคำว่า ฮิรุโกะ¹ นั้นมันฟังดูแย่มากกว่าเสียอีก แต่ยังไงก็ให้เรียกชื่อตัวได้ก็หมายความว่าผมเองก็เป็นที่ยอมรับของคุณฮิรุโกะเหมือนกันสินะ

พวกผมแยกจากกลุ่มที่จะขึ้นลิฟต์แล้วเดินไปขึ้นบันไดทางฝั่งทิศตะวันออก คุณเคนซาก็ไม่ใช่สิ คุณฮิรุโกะพักห้อง 201 จึงนัดเวลาและสถานที่เจอกันก่อนแยกออกมากับคุณอาเคจิซึ่งพักชั้นสาม ห้องพักของคุณอาเคจิอยู่ห้อง 303 ช้างลิฟต์พอดี

“เห็นว่าเป็นเพนชันบ้านพักตากอากาศก็หวังว่าจะมีเหตุการณ์แปลกๆ เหมือนในนิยายกับเขาบ้าง”

คุณอาเคจิบ่นกับผมที่หน้าห้อง 308 ก่อนจะแยกกัน

“ท่าทางจะมีเรื่องยุ่งๆ กวนอารมณ์หลายเรื่องเลย”

ผมเองก็คิดแบบเดียวกัน ท่าทางสมาชิกชมรมที่ดูแปลกๆ ก็เรื่องหนึ่งล่ะ อีกเรื่องก็คือผมรู้สึกแปลกใจที่งานนี้มีแต่สาวๆ หน้าตาดีทั้งนั้น พูดให้ถูกก็คือวันนี้ทั้งวันผมเจอแต่ผู้หญิงหน้าตาดีทุกคน อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรืออาจเป็นเพราะที่ผ่านมารอบๆ ตัวผมมีแต่คนขี้เหร่ก็ได้ แต่จากคำพูด

¹ คำว่า ฮิรุ ฟ้องเสียงกับคำว่า ปลิง ในภาษาญี่ปุ่น

ของเดเมะเมื่อครู่ มีความเป็นไปได้ว่าซินโดเจาะจงเลือกผู้หญิงหน้าตาดี มาให้พวกศิษย์เก่า

“เอาเป็นว่า คนเป็นนักสืบไม่ว่าจะเจอสถานการณ์แบบไหนก็ต้องไม่หวั่นไหว จึงก็พักผ่อนก่อนแล้วค่อยลงไปปรวมกับทุกคนที่ลอบปีตอน ป่ายสองตามที่สูงจิ๋วตรนี่เขียนไว้ก็แล้วกัน”

ผมมองที่นาฬิกาข้อมือ เข็มนาฬิกาบอกเวลาที่ป่ายโมงครึ่ง

6

ที่ด้านหน้าของศิย์การ์ดเขียนหมายเลขห้องเอาไว้ ส่วนด้านหลังเป็น แถบแม่เหล็กเมื่อสอดเข้ากับช่องที่ประตูจะมีเสียงดัง ‘บีบ’ แล้วประตูก็เปิด “โฮ่วว”

ที่แปลกใจก็คือประตูเป็นแบบเปิดออกด้านนอก ซึ่งหมายความว่า ประตูจะเปิดออกมาที่ทางเดินหน้าห้อง โรงแรมธุรกิจที่เคยพักเปิดเข้า ด้านในกันทั้งนั้นนี่นา เคยได้ยินมาว่าที่เป็นแบบนี้ก็เพราะจะได้ป้องกันไม่ให้ประตูห้องพักเปิดแล้วขวางเวลาหนีออกนอกตัวอาคารเมื่อเกิด เหตุการณ์ฉุกเฉิน แต่ก็มีทฤษฎีแย้งว่าประตูที่เปิดออกมาด้านนอกดีกว่า เพราะถ้ามีคนลี้ภัยประตูอยู่จะไม่สามารถเปิดเข้าไปช่วยข้างในได้ ถ้า เช่นนั้นเรื่องประตูของที่นี่คงจะไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไรนัก

พอเข้าไปในห้องแล้วปิดประตูจะได้ยินเสียงล็อกกุญแจโดยอัตโนมัติ ที่ประตูมีก้านเหล็กคล้องป้องกันประตูเปิด ถ้าคล้องก้านเหล็กนี้ไว้ จะเปิด ประตูได้กว้างเพียงสิบเซนติเมตรเท่านั้น หรือหากใช้ก้านเหล็กนี้คั้นประตู ที่เปิดอยู่ ก็จะทำหน้าที่เป็นตัวกั้นประตูให้เปิดซ้ำไม่ได้

ผมเสียบศิย์การ์ดเข้าตรงช่องเสียบที่ผนังแล้วไฟในห้องก็ติด เหมือน กับโรงแรมธุรกิจทั่วๆ ไป

ทิวทัศน์ผ่านกระจกหน้าต่างบานใหญ่คือสิ่งแรกที่ผมเห็นเมื่อเข้ามาในห้อง ทะเลสาบซาเบะอาอันกว้างใหญ่ราวกับทะเลอยู่อีกฟากหนึ่งของป่าไม้ภายใต้ท้องฟ้าโปร่งแจ่มใส

ห้องพักมีขนาดกว้างกว่าที่คิดเอาไว้ ห้องกว้างประมาณสิบสี่แปดเมตรสี่เหลี่ยมเหมือนทางเดินนอกห้อง เตี้ยกว้าง 120 เซนติเมตร ขนาดเซมิดับเบิล มีโต๊ะเตี้ยวางโทรทัศน์อยู่ข้างๆ และยังมีโต๊ะเครื่องแป้งพร้อมกระจกเตรียมไว้ให้ ผั่งห้องแขวนนาฬิกาติดจี้ทาลที่ไม่ค่อยเห็นที่ไหนบอกเวลาเดียวกับนาฬิกาข้อมือของผม จากหน้าประตูทำให้รู้ว่าเป็นนาฬิกาที่ควบคุมด้วยคลื่นวิทยุซึ่งตั้งเวลาอัตโนมัติ เป็นแบบเรียบง่าย ที่บอกเวลาเฉพาะชั่วโมงและนาทีเท่านั้น

ประตูระเบียงเป็นแบบเปิดสองข้างออกไปด้านนอก ระเบียงมีขนาดกว้างเพียงแค่ประตูเปิดออกไปได้เท่านั้น คงเอาเก้าอี้ออกไปนั่งข้างนอกไม่ได้ แต่ก็เพียงพอที่จะออกไปยืนรับลมข้างนอก

หากมองออกไปจากระเบียงห้องจะเห็นรูปทรงของบ้านที่สร้างได้ระดับ เห็นห้องอื่นๆ ที่เรียงรายอยู่ทางขวามือ

กว่าจะถึงเวลานัดยังพอมีเวลาอยู่บ้าง ผมจึงตัดสินใจเดินสำรวจในบ้านพัก

ผมเดินออกจากห้องแล้วเลี้ยวซ้ายตรงไปที่โถงลิฟต์ เมื่อเดินเลี้ยวห้องของซิสซาระมา สิ่งแรกที่เห็นก็คือประตูบานหนึ่งที่กั้นทางเดินกับโถงลิฟต์เอาไว้ เนื่องจากเป็นประตูไม้จึงไม่น่าจะเป็นประตูสำหรับกันไฟ ตอนนี้ประตูเปิดอยู่ น่าสงสัยจริงๆ ว่าทำไมต้องมีประตูเอาไว้ตรงนี้ด้วย เมื่อสังเกตดูดีๆ ก็เห็นว่าที่ประตูมีรูปกุญแจอยู่ทั้งสองด้าน ซึ่งหมายความว่าล็อกกุญแจได้จากทั้งสองด้านนั่นเอง

ผังบ้านในสูจิบัตรเขียนเอาไว้ว่าอาคารนี้ถูกแบ่งเป็นโซนทิศตะวันออก โซนกลาง และโซนทิศใต้โดยมีประตูคั่นไว้ จากหน้าประตูนี้ไปจนถึงห้องที่ผมและซิสซาระพักอยู่คือโซนทิศตะวันออก และโถงลิฟต์คือโซนกลาง เดินตรง

เข้าไปผ่านประตูที่เหมือนกันจะเป็นโซนทิศใต้ ในแต่ละโซนจะมีห้องพัก
อยู่สองถึงสามห้อง

จากฝั่งห้องที่โซนกลางชั้นสามจำนวนสามห้อง ถ้าเรียงลำดับจาก
ทิศตะวันออก จะเขียนเอาไว้ว่าซินโด ซิงโมโตะ และอาเคจิ ผมยังไม่ได้เจอ
คนชื่อซิงโมโตะ แต่คาดว่าน่าจะเป็นคนที่มาถึงก่อน ห้อง 305 ของซินโด
จะไม่เหมือนใครเพราะประตูอยู่ในตำแหน่งที่เปิดยาก การที่ประตูห้องเปิด
ไปทางซ้ายข้างขวาข้างน่าจะมีสาเหตุมาจากการวางท่อประปาและท่อแก๊ส
ทำให้ต้องออกแบบห้องที่เป็นสมมาตรกันนั่นเอง

ตรงโถงลิฟต์มีประตูอีกสองบานนอกจากประตูห้องพัก ที่ประตูมี
ป้ายติดไว้ว่าเป็นห้องเก็บของและห้องเก็บผ้า

ขณะนั้นเองก็มีหญิงสาวคนหนึ่งเดินมาจากทางเดินทิศใต้ เธอจ้อง
มองผมแล้วเอียงคอกอย่างสงสัย

“ใครนะ? อ้อ หรือว่าจะเป็นสมาชิกชมรมคันคว้าเรื่องลึกลับ”

เข้าใจผิดอีกแล้ว ผมขอแก้ไขให้ถูกต้องเพื่อคุณอาเคจิก็แล้วกัน

“ไม่ใช่ชมรมคันคว้าครับ แต่เป็นคนจากชมรมคนรักเรื่องลึกลับ ผม
ชื่อฮามูระ อยู่ปีหนึ่ง”

“หืม ัจฉก็เป็นนักสืบมือใหม่ล่ะสิ ฉันทั้งอยู่คณะสังคมศาสตร์ ชั้นปีสาม
ชื่อคุดามัตสึ ทาคาโกะ ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

หลังจากบอกชื่อและแนะนำตัวเรียบร้อยแล้ว เธอก็ยกฝ่ามือขึ้นแตะ
ที่หน้าผากทำท่าตะเข้แบบทหาร รู้สึกว่าไม่ได้เจอคนร่าเริงแบบนี้มาได้
สักพักหนึ่งแล้ว

คุดามัตสึนับว่าเป็นคนสวยคนหนึ่ง แต่อุปนิสัยดูจะแตกต่างจาก
คนอื่นในชมรม ผมสีทองตัดพุ่มัดเป็นหางม้าไว้ข้างหลัง แต่งหน้าเข้มจัด
ดูไปทางสาววัยรุ่นในเมืองใหญ่เสียมากกว่า เลื้อยยึดคอกว้างเผยให้เห็น
เนินอกทำให้ผมรู้สึกใจเต้นตึกตักเล็กน้อย

“ได้ยินมาว่าพวกเธอตั้งใจมาขอออกค่ายโดยเฉพาะ เล็งสาวคนไหน

“ไว้อยู่หรือไง? ถ้าเป็นแบบนี้ก็แย่น้อยนะ คราวนี้มีแต่สาว ๆ ที่เข้าถึงตัว ยากทั้งนั้น”

คุณามัตสึเป็นคนร่าเริงสดใสต่างจากทาคากิและชิสุฮาระอย่างสิ้นเชิง คุณทำทางเหมือนจะไม่รู้เรื่องจดหมายหู่หรือข่าวลือของปีที่แล้ว หรือไม่ก็เป็นนิสัยส่วนตัวที่ไม่สนใจเรื่องของชาวบ้าน

“โอ๊ย ไม่มีหอรอกครับ” ผมส่ายหน้าปฏิเสธเรื่องผู้หญิง

“อ้าว ไม่ใช่หอรอกหรือ อย่างบอกนะว่าพวกเธอมาเป็นคู่แข่งนะ”

บทสนทนาเริ่มมีนัยให้สนใจ

“คู่แข่งอะไรหรือครับ”

“อ๊ะ ไม่รู้จริงๆ ละสิเนี่ย เรื่องนี้พูดมากไปมันก็ไม่ดีหอรอกนะ”

แม้จะออกตัวอย่างนี้ แต่ก็ไม่ได้มีที่ท่าว่าจะปิดบังอะไรเลย คุณามัตสึหันไปมองรอบๆ ก่อนจะพูดต่อ

“คนที่เป็นเจ้าของที่นี่ รู้จักไหม รุ่นพี่ที่ชื่อนานามิยะนะ?”

“อ้อ เจอกันเมื่อก็นี่ครับ”

“บ้านเขาเป็นบริษัทผลิตภาพยนตร์ที่มีชื่อเสียง ถ้าทำให้เขาถูกใจก็อาจจะขอให้ฝากเข้าไปทำงานได้”

อ้อ เรื่องเส้นสายในวงการนั่นเอง พูดนะมันง่ายแต่เอาเข้าจริงแล้วเจ้าตัวจะมีอำนาจถึงขนาดนั้นเลยหรือ

“คุณคุณามัตสึตั้งใจมาร่วมงานนี้เพราะจุดประสงค์นี้หรือครับ”

“แน่นอน คณะของฉันทันทีไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่ดีจริงๆ เขารับหอรอก จะไปสอบเป็นสิบบริษัทก็เหนื่อยแยะ ไม่งั้นใครเขาอยากจะมาอยู่กับคุณหนูเสเพลพวกนี้ละ อ๊ะ...พูดมากไปเสียแล้ว”

พูดเสร็จก็เอามือปิดปากอย่างจงใจ หันไปมองรอบๆ ว่ามีใครฟังอยู่หรือไม่ แล้วพูดต่อว่า

“ไม่ใช่ข่าวลือลอยๆ นะ ปีที่แล้วมีคนได้ไปทำงานที่บริษัทนั้นจริงๆ พ่อแม่ที่ให้ลูกชายเอาบ้านพักตากอากาศมาใช้ได้ตามใจชอบคงจะตามใจ

ลูกพอดูเลยล่ะ”

นั่นสินะ คุณามัตสึคงคิดสะระตะเป็นอย่างดีแล้วถึงได้มาออกค่าย
ในคราวนี้ และก็คงต้องเอาอกเอาใจพวกศิษย์เก่าที่เอาแต่ใจด้วยล่ะสิ

ดูท่าทางคุณามัตสึพร้อมจะตอบทุกอย่างที่ผมถาม ผมจึงลองถาม
เรื่องที่ติดใจอยู่เมื่อครู่

“เมื่อไหร่พูดเรื่องคู่แข่ง แสดงว่ามีคนอื่นที่มีเป้าหมายมาหาเส้นสาย
เข้าทำงานอีกนะสิครับ”

คุณามัตสึส่งสายตาเหยียดๆ ไปยังมุมห้องโถง

“ก็คนนั้นไง อีตา ประธาน-ชมรม”

ยื่นปากจู๋เป็นปลาหมึก ชี้นิ้วไปทางประตูห้องหนึ่ง ห้องของชินโด
นั่นเอง

“จริงหรือครับ?”

“จริงมาก มีคนที่มองไม่ออกอยู่เยอะ ตาคคนนั้นไม่ได้หัวดีอะไร
มากมาย ถ้าไม่มีเป้าหมายล่ะก็คงไม่พาแผนมางานออกค่ายชมรมหรอก
ตานั่นคงพยายามเอาใจพวกรุ่นพี่สุดชีวิตเลยล่ะ แต่ยังไงก็เป็นผู้ชายแหละ
นะ ผู้หญิงอย่างที่ได้เปรียบกว่าเยอะ”

ว่าแล้วก็แ่นอกอันอวบอิมหัวเราะ โหะๆ จริงของคุณคุณามัตสึ
ถ้าเป็นรุ่นพี่พวกนั้นล่ะก็ เธอได้เปรียบกว่าอย่างแน่นอน

แต่แปลกใจจริงๆ ที่รู้ว่าชินโดเป็นคนที่มึนเปื้อนหน้าเปื้อนหลัง ทั้งที่ดู
เป็นคนซื่อๆ ณ ตอนนั้น เท่าที่ได้ยินมามีแต่เรื่องไม่ดีทั้งนั้น เช่น การพยายาม
ปิดบังเรื่องจดหมายจู๋ เป็นต้น

“โอ๊ะ ฉันต้องไปเตรียมของถ่ายหนังแล้ว พวกเธอจะไปด้วยไหม”

“ไปครับ ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็บอกได้เลยนะครับ”

“โอเค จั๊นเดียวเจอกันจ้า”

คุณามัตสึโบกมือลาหยอยๆ แล้วลงลิฟต์ไป

ส่วนผมเปิดประตูที่กั้นโซนอยู่ แล้วเดินต่อไปยังโซนทิศใต้

ด้านทิศใต้มีสองห้องเรียงติดกัน ห้องที่ใกล้กว่าเป็นห้อง 302 ของคุณมัทลี คนที่พบเมื่อครู่นี้ ห้องในสุดเป็นห้องที่ไม่ได้เขียนชื่อไว้ พวกศิษย์เก่าอาจมาเข้าพักที่นี่ก็ได้

เมื่อเดินเข้าไปด้านในเรื่อยๆ ก็เจอกับประตูที่ออกไปยังบันไดฉุกเฉิน ผมเดินกลับมาที่โถงกลางอีกครั้งแล้วลงไปยังชั้นสอง ลิฟต์แคบมากอย่างที่ค้นโนะบोक เป็นลิฟต์ที่กำหนดให้โดยสารสี่คน ได้ยินมาว่าตามมาตรฐานหนึ่งคนให้คิดน้ำหนักหกสิบห้ากิโลกรัม ดังนั้นรวมแล้วไม่ควรเกินสองร้อยหกสิบกิโลกรัม ถ้าเป็นผู้ชายวัยผู้ใหญ่มีสัมภาระมาด้วย ลิฟต์ตัวนี้น่าจะบรรทุกได้ไม่เกินสามคน

เมื่อมาถึงชั้นสองก็ได้เห็นภาพที่ตื่นตาผิดไปจากชั้นสามคือมีลานจ็อกกิ้งกว้างขวางอยู่ตรงหน้า ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ราวกับห้องรับแขกของคฤหาสน์ที่หรูหรา รวบรวมห้องมีโทรทัศน์ขนาดใหญ่คาดว่าน่าจะเป็นทีวีตั้งอยู่ หน้าโทรทัศน์มีชุดโซฟาอันโอ้อวดงามตั้งเรียงกัน ที่กำแพงแขวนโทรทัศน์แบบเดียวกับในห้องนอน นอกจากนี้ยังมีเครื่องกดน้ำและเครื่องชงกาแฟเตรียมไว้ให้เสร็จสรรพ ทว่าที่สะดุดตาที่สุดกลับเป็นสิ่งที่อื่น

“สุดยอดไปเลย...”

กำแพงทั้งด้านเรียงรายไปด้วยอาวุธและเครื่องป้องกันจำลองที่หน้าหนักดูน่าเกรงขาม คงเป็นของสะสมของเจ้าของบ้านพักที่ค้นโนะบุดถึง

เท่าที่เห็นไม่มีดาบญี่ปุ่น มีแต่หอก ดาบและค้อนแบบตะวันตก สีเทาหม่น เป็นอาวุธที่มักเห็นได้ในหนังการ์ตูนหรือเกมแนวแฟนตาซี ผมเองก็เพิ่งจะเคยเห็นจริงๆ ครั้งแรกในวันนี้ จำได้ว่าสมัยก่อนเคยขอยืมหนังสือ ‘สารานุกรมอาวุธ’ ของน้องสาวซึ่งชอบเล่นเกมมาอ่าน ผมเริ่มรื้อฟื้นความทรงจำเมื่อตอนนั้นแล้วนึกชื่อของอาวุธแต่ละชิ้นออกมา สิ่งแรกที่สะดุดตาคือดาบต่างๆ มีดาบบัสตาร์ดซึ่งสามารถถือได้ทั้งสองมือและมือเดียว ดาบโค้งอ่อนช้อยสวยงามคือดาบซาร์มเชียร์ของเปอร์เซีย และ

ดาบเรียวยาวตรงนั้นเรียกว่าเรเปียร์ ไม่สิ ดูจากกำบังดาบที่เป็นเส้นตรง เรียบงายน่าจะเป็นดาบเอสโตกมากกว่า ส่วนหอกมีแต่หอกสั้นแต่ก็ ยาวเกือบสองเมตรแล้ว ดาบสั้นมีพวกกริชและดาบคูกรี¹ รวมทั้งหน้าไม้ ไปจนถึงกระบองโบราณที่ไม่ค่อยได้เห็นที่ไหน และตรงริมผนังยังมีกล่อง อะคริลิกแนวยาวตั้งไว้ ด้านในเป็นหุ่นตัวเล็กๆ จำลองภาพเหตุการณ์รบกัน ในยุโรปยุคกลาง

“เยี่ยมไปเลยใช่ไหม”

พอหันไปดูก็พบคันโนะใส่ผ้ากันเปื้อนสีเขียวยืนอยู่ คงจะขึ้นมาทาง บันไดฝั่งทิศตะวันออก ในมือของเขาคือถุงครีมใส่กาแฟและถุงแก้วกระดาษ คงจะเอาขึ้นมาเติมให้ที่นี่

“ตอนที่ผมเห็นก็ตกใจเหมือนกัน ไม่รู้หรือว่ามันมีมูลค่าเท่าไร แต่ก็แสดงให้เห็นว่าเจ้าของชอบสงครามในสมัยยุโรปยุคกลางมากพอดู”

ก็จริง เพราะการเอามาประดับตกแต่งแบบนี้ไม่น่าจะเป็นส่วนหนึ่ง ของการแต่งห้องโดยทั่วไป แต่เป็นการบ่งบอกถึงความชอบส่วนตัวของ เจ้าของมากกว่า

“เป็นของทำขึ้นใหม่สินะครับ”

“เห็นบอกว่าเป็นการหลอมทำใหม่โดยใช้วัสดุเดียวกันกับของจริง ทุกวันนี้ก็ยังสั่งให้ปิดฝุ่นทำความสะอาดทุกเดือนครับ”

“แล้วนั้นอะไรครับ?”

รูปหล่อเต็มตัวขนาดพอๆ กับเอวของผมตั้งล้อมอยู่ข้างโทรทัศน์ ด้านซ้ายมีสี่ตัวและด้านขวามีห้าตัว มีสีเทาอมสนิมสีฟ้าคาดว่าน่าจะทำ จากทองแดง

“ดูเหมือนจะเป็นบุคคลสำคัญของยุโรป เอ ชื่ออะไรนะ อ้อ รูปหล่อ ทองแดงของเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ครับ ผมเคยโดนเจ้าของดูว่าเรื่องแค่นี้ทำไมไม่รู้ มีรูปหล่อกษัตริย์อาเธอร์ ดาวิด แล้วก็ไกเซอร์ กับ...เฮ้อ ลืมอีกแล้ว”

¹ Kukri ดาบสั้นประจำตัวของทหารภูษา (เนปาล) มีลักษณะโค้งเป็นเอกลักษณ์

เก้าผู้ยิ่งใหญ่ เคยได้ยินชื่อมาบ้างว่าเป็นวีรบุรุษที่ถือเป็นแบบอย่างของเหล่าอัศวินนักรบในยุคกลางของยุโรป ที่จำได้ก็มือเล็กซานเดอร์ มหาราชกับเฮกเตอร์เท่านั้น ไม่ว่าจะทั้งอาวุธหรือผู้กล้าวีรบุรุษอะไรนี้ ถือว่าเจ้าของมีงานอดิเรกที่ค่อนข้างแปลกทีเดียว ผมเดินวนดูรอบหนึ่งแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“อืม โลงอกที่ไม่มีปืนล่าสัตว์”

ในนิยายลึกลับสืบสวนส่วนใหญ่ บ้านพักตากอากาศที่มีปืนล่าสัตว์จะต้องมีคนตายเสมอ

“หลายปีก่อนหน้านี้เคยมีนะครับ”

“หา”

“คุณคานะมิตสึเคยแอบเอาออกมายิงเล่น หลังจากนั้นก็ได้วางโซ่วอีกเลย”

คุณชายเจ้าสำราญคนนั้น ช่างเป็นคนที่แย่จริงๆ

“คุณคันโนะครับ บ้านชินนี่แปลกๆ นะครับ เช่นมีประตูที่ไม่รู้เอาไว้ใช้ทำอะไร ห้องพักที่มีอยู่ก็กว้างแต่กลับเป็นห้องเดี่ยวทั้งหมด แล้วพนักงานก็มีแต่คุณคันโนะคนเดียวด้วย”

พูดจบคันโนะก็ยิ้มและพยักหน้ารับ

“เดิมที่บ้านนี้เป็นบ้านพักตากอากาศของเจ้าของที่เปลี่ยนให้เป็นที่สถานี่เทรนนิ่งและพักผ่อนของพนักงานนะครับ ประตูตรงทางเดินก็มาจากตรงนี้แหละครับ ถึงจะเรียกว่าเพนชั่นแต่คนที่มาพักจะมีแต่พนักงานและครอบครัวเท่านั้น ปกติก็ว่างไม่มีใครมา แต่บางครั้งจะมีคนมาช่วยทำความสะอาดชั่วคราวด้วยนะครับ”

ตอนนั้นเองที่ได้ยินเสียงคนคุยกัน

“อายุมุเคยบอกว่าไม่มีปัญหาอะไรนี้ คิดจริงๆ หรือว่าทำแบบนั้นแล้วจะไม่เป็นไรนะ?”

“แต่ว่า เรื่อง...ไม่ต้องเป็นห่วง เดี่ยวจะ...เอง”

เสียงเถียงกันดังลวดประตู่เข้ามาจากข้างหลัง พวกผมจึงเลิกคุยกันทันที

“ไม่ใช่แบบนี้! ทำไมตอนนั้นไม่บอกไปตรงๆ ให้ชัดเจนเล่า”

“ถึงจะว่านั่น ก็”

ฝ่ายหนึ่งน่าจะเป็นโฮชิคาวะ ส่วนอีกคนน่าจะเป็นผู้ชาย แต่ด้วยความที่เสียงเบามากจึงไม่ค่อยได้ยินว่าคุยเรื่องอะไรกัน เสียงที่ได้ยินออกมาจากห้องริมสุดส่วนกลาง ห้อง 203 ซึ่งเป็นห้องของโฮชิคาวะเอง ดังนั้นเดาว่าคนที่คุยด้วยน่าจะเป็นชินโด และอายุมุก็เป็นชื่อตัวของเขาด้วย

“นี่ฉันต้องมาพอกับคนนิสัยแยๆ แบบนั้นตั้งสามวันเลยหรอ? ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นอายุมุรับผิดชอบก็แล้วกัน”

โฮชิคาวะท่าทางโกรธจัด ต่างจากตอนที่อยู่ในรถ ถ้าคนนิสัยแยๆ ที่พูดถึงหมายถึงรุ่นพี่ศิษย์เก่าพวกนั้นละก็ การพบกันเมื่อครูนี้น่าสำหรับกลุ่มสาวๆ คงเป็นเรื่องที่ไม่สบอารมณ์เอาเสียเลย ชินโดเองยังพูดแก้ตัวเสียงเบาไม่เต็มปากเต็มคำ ขนาดผู้ชายอย่างผมได้ยินเขาทะเลาะยังรู้สึกปั่นป่วนในห้องซอบกล

“แยเลยนะครับ การทะเลาะกันกับการสารภาพรักมักเกิดขึ้นในวันแรกของการเดินทาง”

คันโนะที่ยืนข้างๆ กระซิบเบาๆ อย่าพูดอะไรแบบนี้ ถ้าสองคนนี้ไม่ลงรอยกัน สมาชิกทุกคนคงจะโดนลอยแพกลางอากาศแน่ๆ เสียงเถียงกันยังคงดำเนินต่อไป แต่เนื่องจากใกล้ถึงเวลานัดแล้ว ผมจึงตัดสินใจลงบันไดมาที่ชั้นหนึ่งเพียงคนเดียว

ที่ล็อบบี้ คุณฮิรุโกะมารออยู่ก่อนแล้ว ตอนที่กำลังคุยเรื่องอาวุธซึ่งตั้งโชว์ที่ลานจ๊อ คุณอาเคจิกิปรากฏตัวขึ้นก่อนเวลานัดสองนาที เขาหันไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ สงสัยจะเป็นเพราะสัญญาณมือถือไม่ค่อยดี แล้วพูดขึ้นว่า

“เห็นว่าพวงนี้ฝนจะตก”

พูดแบบไม่ได้มีท่าทีเสียใจอะไร

“โคลส เดอะ เซอร์เคิล¹ หรือครับ”

“โคลส เดอะ เซอร์เคิล?” คุณฮิรุโกะเอียงคอถามด้วยความสงสัย
“หมายถึงพวกเราจะออกไปไหนไม่ได้หรือคะ?”

“ในนิยายลึกลับสืบสวนมักมีเหตุการณ์ที่ถนนหรือเส้นทางสัญจร
ถูกตัดขาดเพราะสภาพอากาศทำให้ไม่สามารถออกไปจากที่เกิดเหตุได้”

ผมอธิบาย

“เมื่อเป็นแบบนี้ทำให้ตำรวจยื่นมือเข้ามาช่วยไม่ได้ หลักฐานต่างๆ
ที่จะช่วยในการสืบคดีก็จะลดน้อยลงไปด้วย ทำให้การสืบสวนต้องใช้
ตรรกะมากขึ้น”

“ไม่ว่าจะเกิดพายุเสียหน่อย แล้วถนนก็ไม่ว่าจะมีแค่เส้นเดียว เสียใจ
ด้วยความจริงแล้วที่นี้ไม่มีทางเกิดสภาพโคลส เดอะ เซอร์เคิลหรอก”

พอพูดจบสมาชิกชมรมวิจัยภาพยนตร์ก็ทยอยมาถึง ผมได้เห็นหน้า
สมาชิกเกือบทุกคนแล้ว แต่มีผู้ชายอยู่หนึ่งคนที่เพิ่งเห็นหน้าเป็นครั้งแรก
เขาสวมเสื้อนอกลายสกอตทับเสื้อยืดชั้นใน แว่นตาครอบหน้าสีเขียวมี่
รูปร่างอ้วน คงจะเป็นคนที่ชื่อชิงโมโตะ

คุณอาเคิจิถามชินโดว่า

“จะถ่ายทำแถวๆ นี้หรือ”

“ไม่ใช่ นั่งรถจากนี้ไปหน่อยจะมีโรงแรมร้างอยู่ เราจะไปถ่ายทำกัน
ที่นั่น”

พูดแล้วชินโดก็เหลือบมองที่เท้าของคุณฮิรุโกะ

“มีแต่ซากปรักหักพัง เท้าเปล่ากับรองเท้าแบบนั้นมันอันตราย
นะครับ”

“ແ່ຈັງ ຈົນກໍ່ຂໍ້ວ່າຕ້ອງໄປແຂວງສາກປຣັກຫັກຟັງເລຍໄດ້ເຕືອນຕົວມາ”

“ถ้าระวังหน่อยก็คงไม่เป็นไรครับ”

¹ Close the Circle

ซินโดยังคงพูดสุภาพกับคุณฮิรุโกะไม่เปลี่ยน

“ถ้าอย่างนั้นพอไปถึงที่โน่นแล้วใช้รองเท้าฉันก็ได้”

คนที่ใจดียื่นข้อเสนอให้คือโฮชิคาวะ ไม่รู้สึกถึงความโมโหเหมือนตอนที่ทะเลาะกันในห้องเมื่อครู่นี้เลยแม้แต่น้อย สมกับที่เป็นสมาชิกชมรมการแสดงจริงๆ ซินโดก็มมองรองเท้าสีขาวที่โฮชิคาวะใส่มาแล้วก็ถามอย่างแปลกใจ

“เธอไม่ได้เอารองเท้ามาเปลี่ยนนี่นา?”

“ก็ใช่ แต่ตอนแสดงเป็นผีก็ต้องถอดอยู่แล้วนี่”

ซินโดเกาหัว เมื่อรู้ว่าตัวเองพลาดไป

“เออ จริงแฮะ บทผีไม่ต้องใส่รองเท้า ถ้าฉันก็ต้องทำความสะอาดสถานที่ถ่ายทำ ไม่งั้นอาจจะบาดเจ็บเอาได้”

ตอนนั้นเอง เสียงใสๆ ของคุดามัตสึ สาวสไตลว์รุ่นที่พบเมื่อครู่ก็ดังขึ้นว่า

“เดี๋ยวนะคุณประธาน ถ้าพวกคุณนักสืบไปด้วยคงจะนั่งคันเดียวไม่หมดหรอก ต้องขนอุปกรณ์ตั้งเยอะแยะ”

คุดามัตสึเรียกซินโดว่าประธาน จากที่คุยกันเมื่อครู่นี้ได้ว่าคงพูดล้อเลียน

“ไม่เป็นไร เดี่ยวขอขี่มรดกคุณคันโนะแล้วขับไปสองคัน”

“ผมไม่รู้ทางนะ พวกคุณต้องนำทางไปนะ” ชิเงโมโตะทำปากยื่นไม่ค่อยสบอารมณ์

“รู้แล้วนะ แต่จะให้ขี่มรดกตู้ขนาดใหญ่แบบนั้นไม่มั่นใจเลย”

ดูเหมือนว่าซินโดจะขี่มรดกไม่ค่อยเก่ง แต่จะให้คันโนะมาขับให้ก็ใช่ที่ ไหนจะต้องเตรียมงานบาร์บีคิวให้พวกเราอีก แล้วคุณอาเคจิกียกมือขึ้น

“ฉันขี่มาให้ก็ได้ ผมมีใบขับขี่รถใหญ่ที่เตรียมพร้อมไว้เพื่อสถานการณ์แบบนี้ ไม่ต้องห่วง เป็นหน้าที่ผมเอง”

ประวัตินักเขียน

อิมามุระ มาซาฮิโระ

เกิดปี 1985 ที่จังหวัดนางาซากิ จบการศึกษาจากคณะสหเวชศาสตร์ มหาวิทยาลัยโอคายามะ

เริ่มเขียนนิยายพร้อมกับทำงานเป็นนักรังสีการแพทย์ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในจังหวัดเฮียวโงะ ตอนอายุ 29 ปี ได้ลาออกมาเพื่อเขียนนิยายอย่างจริงจัง

มีผลงานเรื่องแรกคือ Shijinsou no satsujin ซึ่งตีพิมพ์ปี 2017 ได้รับรางวัลชนะเลิศ Ayukawa Tetsuya ครั้งที่ 27 ซึ่งเป็นรางวัลสำหรับนักเขียนหน้าใหม่จัดโดยสำนักพิมพ์ Tokyo Sogensha, รางวัลชนะเลิศ Honkaku Mystery ครั้งที่ 18 และรางวัลที่ 3 Japan Bookseller's Award ครั้งที่ 15 อีกทั้งยังได้รับเกียรติยศมากมาย เช่น อันดับ 1 ของ Kono Mystery ga sugoi (นิยายลึกลับสืบสวนเล่มนี้เยี่ยม) ปี 2018, อันดับ 1 ของ Mystery Best 10 (นิยายลึกลับสืบสวนยอดเยี่ยม 10 อันดับ) ปี 2017 จากสำนักพิมพ์ Shukan Bunshun และอันดับ 1 ของ Honkaku Mystery Best 10 (นิยายลึกลับสืบสวนสโตร์ดั้งเดิมยอดเยี่ยม 10 อันดับ) ปี 2018 จากสำนักพิมพ์ Hara Shobo

ประวัตินักแปล

Kantie JK Takahashi (กานตี จารุกันต์ ทาคาฮาชิ)

หลังจากที่ใช้ชีวิตเป็นแม่บ้านอยู่ที่เมืองซัปโปโรหลายปี ก็พาสามี
กลับเมืองไทย ด้วยความเป็นคนที่ชอบอ่านภาษาญี่ปุ่นจึงรับงานแปลที่ชอบ
เคยมีผลงานทั้งการ์ตูน นิตยสาร และประเภทฮาวทูหลายเล่มด้วยกัน
ส่วนเรื่องนี้เป็นงานแปลนิยายเล่มแรก ต้องขอขอบคุณ สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น-ลิท
ที่ให้โอกาสมา ณ ที่นี้

ปัจจุบันอาศัยอยู่กับแมวสามตัว และทำงานกับนิตยสารภาษาญี่ปุ่น
เล่มหนึ่ง

CONTACT US!

 @DaifukuPub

 www.facebook.com/DaifukuPUB

 www.booktime.co.th

Jacket Illustration: Shiho Enta
Jacket design: Kumi Suzuki

ทดลองอ่าน

@booktime

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-448-011-7

www.booktime.co.th

SN 0006

260.-